

Р. Л. СТАЙН
МОРСКОТО ЧУДОВИЩЕ

Част 19 от „Goosebumps“

Превод от английски: Нина Руева, 2016

chitanka.info

1

Намирах се не къде да е, а на шейсет метра под морската повърхност.

Бях се впуснал в най-опасното преследване в живота си и бях на път да заловя Големия бял морски скат.

Така го наричаха в щаба на Брегова охрана. Но аз му виках Джо.

Гигантският морски скат вече бе ужил и десетима плувци. Хората се страхуваха да влязат във водата. Паниката бе обхванала цялото крайбрежие.

Точно затова ме бяха повикали.

Уилям Дийп-младши — световноизвестен, дванадесетгодишен подводен изследовател и специалист в разрешаването на страховити океански проблеми.

Тъкмо аз залових Голямата бяла акула, която тероризираше Мъртъл Бийч. Така доказах, че не е чак толкова Голяма!

Преборих се и с гигантския октопод, който изяде целия калифорнийски отбор по сърф.

Неутрализирах електрическата змиорка, която разпращаше шокови вълни из цяло Маями.

Но сега бях изправен пред предизвикателството на живота си — Джо, Големия бял морски скат.

Той дебнеше някъде дълбоко, дълбоко в морето.

Имах всичко, от което се нуждаех — водолазен костюм, плавници, маска, кислородна бутилка и пушка с отровни стрели.

Почакайте — шавна ли нещо? Точно там, зад онази гигантска мида?

Вдигнах пушката и зачаках да ме нападне.

Опитах се да вдишам, но нямах въздух.

Кислородната ми бутилка! Сигурно някой я беше пипал!

Нямаше време за губене. Шейсет метра под водата — без въздух! Трябваше да се издигна до повърхността — и то бързо!

Заритах с крака, опитвайки се отчаяно да се избутам до водната повърхност.

Със задържан дъх. Дробовете ми щяха да се пръснат. Губех сили, виеше ми се свят.

Щях ли да успея? Или щях да си умра точно тук, в океанските дълбини, станал вечеря на Джо морския скат?

Паниката ме заля като океански прилив. Затърсих през замъглената си маска партньорката си по гмуркане. Къде беше тя, когато имах нужда от нея?

Най-накрая я забелязах да плува горе, на повърхността, близо до кораба ни.

Помогни ми! Спаси ме! Нямам въздух! Опитвах се да ѝ кажа тези неща, размахвайки ръцете си като някой маниак.

Най-после тя ме забеляза. Заплува към мен и издърпа замаяното ми и отпуснато тяло на повърхността.

Аз изтръгнах маската от лицето си и засмуках въздуха с уста.

— Какъв ти е проблемът, Аквамен? — извика тя. — Да не те е ужилила медуза?

Партньорката ми по гмуркане е много смела. Гледа с насмешка на опасността.

Опитвах се да си поема дъх.

— Нямах въздух. Някой... ми е спрял... бутилката...

После ми причерня.

2

Партньорката ми набута главата ми обратно под водата. Отворих очи и взех да плюя вода.

— Осъзнай се, Били — каза тя. — Не можеш ли да се гмуркаш, без да се държиш като пълен кретен?

Въздъгнах. Биваше я да ти развали удоволствието.

Моята „партньорка по гмуркане“ всъщност беше просто вироглавата ми сестра Шийна. Аз само се преструвах, че съм Уилям Дийп-младши, подводен изследовател.

Но какво щеше да ѝ стане на Шийна, ако поне веднъж се включеше в игрите ми?

Името ми действително е Уилям Дийп-младши, но всички ми викат Били. На дванадесет години съм — мисля, че това вече го споменах.

Шийна е на десет. Приличаме си. И двамата имаме прави черни коси, но моята е къса, а нейната стига до раменете. И двамата сме кльощави, с кокалести колене и лакти и с дълги тесни стъпала. И двамата имаме тъмносини очи и гъсти черни вежди.

Като изключим тези неща, сме много различни.

Шийна няма грам въображение. Като малка не се страхуваше от чудовища. Никога не е вярвала нито в Дядо Коледа, нито във Феята на зъбките. Любимата ѝ фраза е: „Няма такова нещо“.

Гмурнах се под водата и оципах Шийна по крака. Нападение на Гигантския Човек Рак!

— Престани! — изпищя тя и ме ритна в рамото. Подадох глава да си поема въздух.

— Хей, вие двамата — провикна се чичо ми. — Внимавайте!

Чичо стоеше на палубата на своя изследователски кораб „Касандра“. Той погледна към Шийна и мен, докато плувахме наоколо с шнорхелите си.

Чичо се казва Джордж Дийп, но всички го наричат доктор Д. Дори татко, който му е брат, му вика доктор Д. Може би защото

изглежда точно както трябва да изглежда един учен.

Доктор Д. е нисък, слаб, с очила и много сериозно, замислено изражение. Той има къдрава кафява коса и плешиво петно на тила. Всеки, който го види, би казал: „Хващам се на бас, че си учен“.

С Шийна гостувахме на доктор Д. на „Касандра“. Всяка година родителите ни ни разрешаваха да прекараме лятната си ваканция с доктор Д. — което със сигурност бе по-забавно от висенето вкъщи. Това лято бяхме пуснали котва близо до малко островче, наречено Иландра, в Карибско море.

Доктор Д. е морски биолог, специалист по тропическия морски живот. Той изследва навиците на тропическите риби и търси нови видове океански растения и риби, които още не са открити.

„Касандра“ е голям и стабилен кораб. Дълъг е около петнадесет метра. Доктор Д. използва по-голямата част от него за лаборатории и помещения за научни изследвания. Горے, на палубата, има кабина, от която той управлява кораба. Към десния борд има прикрепена гумена лодка, а към левия — огромен стъклен аквариум.

Понякога доктор Д. хваща много големи риби и временно ги държи в стъкления аквариум — обикновено достатъчно дълго, за да проведе някои изследвания или да се погрижи за тях, ако са болни или ранени.

Останалата част от палубата представлява отворено пространство, идеално за игра на гоненица или за слънчеви бани.

Изследователската работа на доктор Д. го отвежда по целия свят. Той не е женен и няма деца. Казва, че е твърде зает да зяпа рибите.

Но обича децата. Затова ни кани двамата с Шийна на гости всяко лято.

— Стойте близо един до друг, деца — инструктира ни доктор Д. — И не плувайте надалеч. Особено ти, Били.

Той ме погледна с присвити очи. Този негов поглед означаваше: „Говоря сериозно!“ Шийна никога не я гледаше така.

— Има сведения, че в района е била засечена акула — продължи той.

— Акули! Еха! — извиках аз.

— Били — намръщи се чичо. — Това не е шега работа. Не се отдалечавайте от кораба. И не се доближавайте до рифа.

Знаех, че ще го каже.

„Кламшел“ е дълъг, червен коралов риф, намиращ се само на няколко метра от мястото, където бяхме акостирали. Още откакто пристигнахме, горях от желание да го изследвам.

— Не бери грижа за мен, доктор Д. — уверих го аз. — Няма да попадна в беда.

— Да бе — измърмори под нос Шийна. Протегнах се, за да й причиня още едно рачешко ощипване, но тя се гмурна под вода.

— Добре — обади се доктор Д. — И не забравяйте — ако видите перка на акула, старайте се да не шляпате прекалено във водата. Движенията ви ще я привлекат. Просто бавно и равномерно доплувайте до кораба.

— Ще го запомним — обеща Шийна, която бе изникнала зад мен и шляпаше като луда.

Не можах да се съдържа да не се развълнувам мъничко. Винаги съм искал да видя истинска, жива акула.

Разбира се, виждал съм акули в аквариума. Но там те са затворени в стъклени резервоари, където просто си плуват безспир и са напълно безопасни.

И няма особена тръпка.

Искаше ми се да забележа на хоризонта перка на акула, която се носи по водата все по-близо и по-близо, насочвайки се право към нас...

С други думи, мечтаех за приключение.

„Касандра“ бе спуснал котва в океана, на няколко метра от „Кламшел“. Рифът обграждаше острова, а между тях се простираше красива лагуна.

Нищо нямаше да ме спре да изследвам тази лагуна — въпреки наставленията на доктор Д.

— Хайде, Били — извика Шийна и намести маската си. — Ела да разгледаме този пасаж от риби.

Тя посочи към един участък с малки вълнички във водата близо до носа на кораба. Пъхна мундщука на шнорхела в устата си и потопи главата си под водата. Аз я последвах към вълничките.

Скоро Шийна и аз бяхме заобиколени от стотици мънички неоновосини рибки.

Под водата винаги се чувствах, сякаш се намирам в далечен свят. Така, както си дишам през шнорхела, мога да си живея тук, долу,

срибите и делфините — мислех си. — Не след дълго сигурно ще ми пораснат плавници и перка.

Дребните сини рибки започнаха да отплуват и аз тръгнах след тях. Изглеждаха великолепно! Не исках да се разделям с тях. Изведнъж всички рибки се изгубиха от погледа ми. Опитах се да ги последвам, но те плуваха прекалено бързо.

Бяха изчезнали сякаш чрез магия!

Дали нещо ги бе изплашило?

Огледах се. Близо до повърхността плаваха туфи от водорасли. Тогава забелязах червени проблясъци.

Приблжих се, надничайки през маската. На няколко метра пред мен видях неравни червени образувания. Червен корал.

О, не — стреснах се. — *Рифът „Кламшел“*. Доктор Д. ми каза да не плувам толкова надалеч.

Обърнах се в обратна посока. Знаех, че трябва да се върна до кораба.

Но се изкуших да остана и да поизследвам района. В края на краищата бях стигнал чак дотук.

Рифът приличаше на червен пясъчен замък, изпълнен с подводни пещери и тунели. Малки рибки се стрелкаха навътре и навън. Рибките бяха яркожълти и сини.

Сигурно ще мога да се доближа и да разгледам някой от тези тунели — хрумна ми. — *Колко опасно може да е?*

Изведнъж усетих как нещо се допря в крака ми. То ме погъделичка и причини сърбеж в целия ми крак.

Риба ли беше?

Огледах се, но не видях нищо.

После пак го почувствах.

Сърбеж по крака ми.

И тогава то ме хвана.

Отново се обърнах да видя какво е и пак не видях нищо.

Пулсът ми се ускори. Знаех, че вероятно не е опасно. Но ми се щеше да мога да го видя.

Обърнах се и заплувах към кораба, като ритях силно във водата.

Но нещото бе сграбчило десния ми крак — и не ме пускаше.

Застинах от страх. После рязко ритнах с крак с всички сили.

Пусни! Пусни ме!

Не го виждах — и не можех да се освободя!
Водата се запени, докато ритях с всички сили.
Обзет от ужас, успях да надигна глава над водата и едва-едва
изхриптях: „Помощ!“
Но беше безполезно.
Каквото и да бе това, то продължи да ме дърпа надолу. Все по-
надолу.
Надолу към морското дъно.

3

— Помощ! — извиках отново. — Шийна! Доктор Д.!

Отново бях повлечен под повърхността. Почувствах слизестото пипало да се стяга около глезена ми.

Докато потъвах под водата, се обърнах — и го видях.

То се мержелееше — огромно и тъмно.

Морско чудовище!

През пенещите се води то ме гледаше свирепо с едно гигантско кафяво око. Ужасяващото същество се носеше под водата като огромен тъмнозелен балон. Устата му се отвори в безмълвен вик, разкривайки два реда нащърбени остри зъби.

Огромен октопод! Но имаше най-малко дванадесет пипала!

Дванадесет дълги, слизести пипала. Едно от тях бе увито около глезена ми. Друго се приплъзваше към мен.

НЕ!

Размятах ръце във водата.

Жадно поех въздух.

Помъчих се да изляза на повърхността, но огромното създание отново ме завлече надолу.

Не можех да повярвам. Докато потъвах, действително пред очите ми проблясваха моменти от живота ми.

Видях родителите си, които ми махаха, докато се качвах на жълтия училищен автобус през първия учебен ден.

Мама и татко! Никога повече няма да ги видя!

Какъв начин само да загинеш — помислих си. — Убит от морско чудовище!

Никой няма да повярва.

Всичко започна да става червено. Чувствах се замаян, отпаднал.

Но нещо започна да ме дърпа нагоре.

Нагоре към повърхността. Далеч от пипалата на чудовището.

Отворих очи, кашлях и плюех вода.

Погледнах нагоре към доктор Д.!

— Били! Добре ли си? — попита ме загрижено доктор Д.
Изкашлях се и кимнах. Ритнах с десния крак. Слизестото пипало го нямаше.

Тъмното същество бе изчезнало.

— Чух те да пициш и те видях да размахваш ръце — обясни чичо. — Скочих от кораба и доплувах при теб възможно най-бързо. Какво стана?

Доктор Д. бе надянал жълта спасителна жилетка на раменете си. Той нахлузи един гумен спасителен пояс през главата ми, с който заплувах по-лесно.

Бях загубил плавниците си в борбата. Маската и шнорхелът ми се поклащаха около врата ми.

Шийна доплува и се задържа над водата до мен, като се отгласкваше с крака.

— То ме сграбчи за крака! — изкрещях, задъхан. — Опитва се да ме завлече надолу!

— Какво те сграбчи за крака, Били? — попита доктор Д. — Нищо не виждам наоколо...

— Беше морско чудовище — споделих. — Огромно! Усетих слизестото му пипало да се увива около крака ми... Ох!

Нещо ме ощипа по палеца на крака.

— То се върна! — изпищях от ужас.

Шийна изскочи от водата със смях и разтърси мократа си коса.

— Аз бях, тъпчо! — извика тя.

— Били, Били — измърмори доктор Д. — Ти и твоето развнтено въображение — поклати глава той.

— Изплаши ме почти до смърт. Моля те, не го прави повече. Вероятно кракът ти се е заплел в някое водорасло, това е всичко.

— Но... но...! — запених се аз.

Той потопа ръката си във водата и измъкна шепа слизести зелени стръкове.

— Навсякъде е пълно с водорасли.

— Но аз го видях! — настоях. — Видях пипалата му и големите му остри зъби!

— Морските чудовища не съществуват — заяви Шийна. Госпожица Всезнайка.

— Ще го обсъдим на кораба — намеси се чичо, като пусна водораслите обратно във водата. — Хайде, плувайте след мен. И не се доближавайте до рифа. Заобиколете го.

Той се обърна и заплува към „Касандра“. Видях, че морското чудовище ме бе завлякло чак в лагуната. Рифът лежеше между нас и кораба. Но в рифа имаше пролука, през която можехме да изплуваме.

Аз ги последвах, изпълнен с горчиви мисли.

Защо не ми вярвах?

Бях видял как съществото ме бе хванало за крака. Не беше някакво тъпо водорасло. Не си въобразявах.

Бях решен да им докажа, че грешат. Щях да намеря чудовището и сам да им го покажа — някой ден. Но не днес.

Сега бях готов да се върна на сигурно място на кораба.

Доплувах до Шийна и извиках:

— Да се състезаваме до кораба.

— Който остане последен, е шоколадово мекотело! — изкряска тя.

Щом станеше дума за състезание, Шийна никога не отказваше да участва. Тя заплува бързо към кораба, но аз я хванах за ръката.

— Чакай — спрях я. — Не е честно. Ти си с плавници. Свали ги.

— Жалко за теб! — извика тя и се отскубна. — Ще се видим на кораба! — Наблюдавах я как шляпа скоростно пред мен.

Няма да ѝ се дам — реших.

Загледах се в рифа отпред.

Щеше да е по-бързо просто да преплувам над него. Това бе най-краткият път.

Обърнах се и започнах да плувам право към червения корал.

— Били! Връщай се тук! — изкрещя доктор Д.

Престорих се, че не го чувам.

Рифът се мержелееше отпред. Почти бях там.

Видях Шийна да шляпа пред мен. Заритах възможно най-силно. Знаех, че тя няма да се престаши да плува над рифа. Щеше да го заобиколи. Аз щях да премина направо и да я победя.

Но изведнъж ме заболяха ръцете. Не бях свикнал да плувам толкова надалеч.

Дали да не спра при рифа, за да могат ръцете ми да си починат за малко? — почудих се.

Стигнах рифа. Обърнах се. Шийна заобикаляше отляво.
Прецених, че мога да си почина няколко секунди.
Стъпих върху червения коралов риф... и изпицях от ужас!

4

Стъпалото ми пареше, все едно гореше. Пулсиращата болка се стрелна нагоре по крака ми. Изпищях и се потопих във водата. Когато се показах на повърхността, чух Шийна да крещи:

— Доктор Д.! Ела бързо!

Кракът ме изгаряше, дори и в студената океанска вода.

Доктор Д. се появи до мен.

— Били, какво има пък сега? — поиска да разбере.

— Видях го да прави нещо наистина глупаво — подсмихна се самодоволно Шийна.

Ако кракът ми не гореше, определено щях да я спускам от бой.

— Кракът ми! — изстенах. — Стъпих върху рифа... и... и...

Доктор Д. се хвана за спасителния пояс около кръста ми.

— О, сигурно боли — отбеляза и се протегна да ме потупа по рамото. — Но ще се справиш. Паренето ще премине след малко.

Той посочи рифа.

— Целият този червен корал е огнен корал.

— Ъ? Огнен корал ли? — опулих се аз.

— Дори и аз го знам! — намеси се Шийна.

— Покрит е с лека отрова — продължи чичо ми. — Когато докосне кожата ти, я изгаря като огън.

Чак сега се сетил да ми каже — възнегодувах наум.

— Нищо ли не знаеш? — подразни ме Шийна.

Сестра ми направо си го търсеше. Определено.

— Имаш късмет, че е само изгаряне — каза доктор Д. — Коралът е много остър. Можеше да се порежеш и отровата да влезе в кръвта ти. Тогаваш наистина щеше да загазиш.

— Еха! Колко щеше да загази? — попита Шийна, сякаш изгаряше от любопитство да научи за всички ужасяващи неща, които биха могли да ми се случат.

Доктор Д. ни изгледа строго.

— Отровата можеше да те парализира — обясни той.

— О, супер — рекох.

— Така че отсега нататък се пазете от червения корал — предупреди доктор Д. — И не се доближавайте до лагуната.

— Но там живее морското чудовище! — възразих. — Трябва да се върнем там. Трябва да ви го покажа!

Шийна заподскача нагоре-надолу в синьо-зелената вода.

— Няма такова нещо, няма такова нещо — взе да повтаря любимата си фраза. — Няма такова нещо, нали, доктор Д.?

— Е, човек никога не знае — отвърна замислено чичо ни. — Не познаваме всички същества, които живеят в океаните, Шийна. Почестно би било да кажем, че учените никога не са виждали такова.

— Разбра ли, Ши-Ра^[1]? — натъртих аз.

Шийна изплю струя вода към мен. Мрази да я наричам Ши-Ра.

— Слушайте, деца — като ви казвам да стоите далеч от този район, говоря съвсем сериозно — заяви доктор Д. — В лагуната може и да няма морско чудовище, но може да има акули, отровни риби, електрически змиорки. Всякакви опасни същества. Не плувайте там.

Той направи пауза и ме изгледа намръщено, сякаш да се увери, че съм го чул.

— Как е кракът ти, Били? — попита той.

— Вече е малко по-добре — отвърнах.

— Хубаво. Стига толкова приключения за тази сутрин. Да се връщаме на кораба. Стана почти обяд.

Заплувахме към „Касандра“.

Докато ритях, отново усетих нещо да гъделичка крака ми. Водорасло? Не.

Допря се до бедрото ми като... пръсти.

— Престани, Шийна — ядосах се и се извъртях, за да плисна вода в лицето ѝ.

Но нея я нямаше. Не я виждах наблизо.

Тя беше напред, плуваше до доктор Д.

Значи Шийна нямаше как да ме е погъделичкала.

Но нещо друго определено ме бе докоснало.

Втрених се във водата, внезапно обзет от ужас.

Какво имаше там, долу?

Защо то се закачаше с мен?

Дали се готвеше да ме сграбчи отново и да ме повлече към дълбините веднъж завинаги?

[1] Героиня от популярен анимационен сериал, подобна на Жената чудо. — Б.р. ↑

5

Александър Дуброу, асистентът на доктор Д., ни помогна да се качим на борда на кораба.

— Хей, чух викове — каза Александър. — Всичко наред ли е?

— Всичко е чудесно, Александър — отвърна чичо. — Били настъпи малко огнен корал, но е добре.

Докато се качвах по стълбата, Александър хвана ръцете ми и ме издърпа на борда.

— Леле, Били! — възкликна той. — Огнен корал. Случайно се натресох на огнения корал още през първия си ден тук. Видях звезди посред бял ден. Наистина, човече. Сигурен ли си, че си добре?

Кимнах и му показах стъпалото си.

— Вече е по-добре. Но това не е най-лошото, което се случи. Едва не бях изяден от морско чудовище!

— Няма такова нещо, няма такова нещо — взе да скандира Шийна.

— Наистина го видях — настоях. — Те не ми вярват. Но то беше там. В лагуната. Беше голямо и зелено, и...

— Щом казваш, Били — усмихна се Александър и намигна на Шийна.

Идеше ми и него да спукам от бой.

Какво разбираше това студентче?

Александър беше на двадесет и няколко, но, за разлика от доктор Д., не приличаше на учен.

Повече приличаше на футболист. Беше много висок — около метър и деветдесет — и мускулест. Имаше гъста, чуплива руса коса и сини очи. Широки рамене и големи, силни ръце. Понеже прекарваше много време на слънце, бе придобил равномерен, тъмен тен.

— Дано да сте гладни. Направил съм сандвичи с пилешка салата за обяд — обяви Александър.

— О, супер — подбели очи Шийна.

С готвенето се занимаваше най-вече Александър. Той смяташе, че е добър в тази дейност. Само че не беше.

Слязох в каютата си, за да сваля мокрия си бански и да се облека. Помещението представляваше съвсем тясно местенце за спане с едно шкафче за нещата ми. Шийна бе настанена в друга каюта, която много приличаше на моята. А доктор Д. и Александър имаха по-големи каюти, из които даже можеха да се разхождат.

Хранехме се в камбуза, както чичо наричаше корабната кухня. Тя се състоеше от вградена маса с вградени седалки и малко кътче за готвене.

Когато влязох в камбуза, Шийна вече бе седнала на масата. Пред нея имаше чиния с голям сандвич и още една, която бе приготвена за мен.

Никой от двамата не изгаряше от желание да опита пилешката салата на Александър. Предната вечер ни бе сготвил гювеч с брюкселско зеле. А за закуска сутринта ни сервира пълнозърнести палачинки, които потънаха в стомаха ми бавно и мъчително като „Титаник“!

— Първо ти — прошепнах на сестра ми.

— Ъ-ъ — поклати глава Шийна. — Ти го опитай. Ти си по-голям.

Стомахът ми изкъркори. Въздъхнах. Нямах друг избор, освен да го опитам.

Забих зъби в сандвича и задъвках.

Не е зле — помислих си отначало. Малко пилешко, малко майонеза. Всъщност имаше вкус на обикновен сандвич с пилешка салата.

После изведнъж на езика ми започна да пари. Цялата ми уста гореше!

Изкрещях и грабнах чашата със студен чай пред мен. Пресуших цялата чаша.

— Огнен корал! — изпищях. — Сложил си огнен корал в пилешката салата!

Александър се засмя.

— Само малко люта чушка. За вкус. Харесва ли ти?

— Мисля, че ще обядвам мюсли — реши Шийна, като остави сандвича си. — Ако не възразяваш.

— Не може мюсли на всяко ядене — намръщи се Александър. — Нищо чудно, че си толкова кльоцава, Шийна. Само мюсли ядеш. Къде е приключенският ти дух?

— Май и аз искам мюсли — смотолехих. — Колкото да разнообразя.

Доктор Д. влезе в камбуза.

— Какво има за обяд? — попита той.

— Сандвичи с пилешка салата — отвърна Александър. — Направих ги пикантни.

— Много пикантни — предупредих го.

Доктор Д. ме погледна и повдигна вежди.

— О, така ли? — рече. — Знаеш ли, не съм чак толкова гладен. Мисля, че ще хапна мюсли.

— Може днес двамата с Били да приготвим вечерята — предложи Шийна. Тя сипа мюсли в една купа и добави мляко. — Не е честно само Александър да готви през цялото време.

— Чудесна идея, Шийна — одобри доктор Д. — Какво умеете да готвите?

— Аз знам как да правя шоколадови кексчета от готова смес — предложих.

— А аз мога да правя шоколадов сладкиш — добави Шийна.

— Хмм — замисли се доктор Д. — Може пък аз да сготвя вечерята. Как ви звучи печена риба?

— Страхотно! — възкликнах.

След обяда доктор Д. отиде в кабинета си, за да прегледа записките си. Александър ни заведе с Шийна в главната лаборатория, за да ни я покаже.

Работната лаборатория бе впечатляваща. Покрай едната стена бяха монтирани три големи стъклени аквариума, пълни с всякакви чудновати, невероятни риби.

Най-малкият аквариум съдържаше две яркожълти морски кончета, както и една риба тропет — дълга, червено-бяла с формата на тръба. При тях също така плуваха и много малки тропически рибки.

В друг аквариум имаше няколко бодлоперки, които бяха оранжево-червени като огън, и една лъчеперка с маскировъчни оранжеви и сини тигрови шарки.

Най-големият резервоар съдържаше едно дълго черно-жълто нещо, подобно на змия, с пълна със зъби уста.

— Ъгх! — направи отвратена физиономия Шийна, загледана в дългата риба. — Тази е мега противна!

— Това е черна плоска змиорка — съобщи Александър. — Хапе, но не е смъртоносна. Казва се Биф.

Озъбих се през стъклото на Биф, но той не се впечатли.

Зачудих се какво ли щеше да е да се срещнем лице в лице с Биф в океана. Зъбите му бяха гадни, но той бе далеч по-дребен от морското чудовище. Реших, че Уилям Дийп-младши, световно известният подводен изследовател, щеше да е в състояние да се оправи с една змиорка.

Извърнах се от аквариумите и застанах до контролното табло, разглеждайки всички копчета и измервателни уреди.

— Това за какво е? — попитах и натиснах едно копче. Изрева сирена и всички подскочихме от изненада.

— С това се пуска сирената — засмя се Александър.

— Доктор Д. каза на Били да не пипа нищо, преди първо да е питал — издаде ме Шийна. — Сигурно му го е казвал милион пъти, но той никога не слуша.

— Млъквай, Ши-Ра! — сопнах й се аз.

— Ти млъквай.

— Хей — няма проблем — вдигна ръце Александър, за да ни усмири. — Нищо лошо не е станало.

Обърнах се пак към таблото. Повечето измервателни уреди светеха и през тях се движеха малки червени индикатори. Забелязах само един уред, който бе тъмен, а червеният му индикатор — неподвижен.

— Това за какво е? — посочих. — Изглежда, си забравил да го включиш.

— О, този уред управлява бутилката на Нансен — отвърна Александър. — Не работи.

— Какво е бутилка на Нансен? — полюбопитства Шийна.

— С нея се събират проби с морска вода от големи дълбочини — обясни Александър.

— Защо не я поправите? — попитах.

— Нямаме финансовата възможност — отвърна студентът.

— Защо? Университетът не ви ли плаща? — поиска да узнае Шийна.

И двамата знаехме, че научното изследване на доктор Д. се финансира от университет в Охайо.

— Дадоха ни пари да извършим проучването — обясни Александър. — Но те почти свършиха. Сега изчакваме да видим дали ще ни дадат още. Междувременно нямаме пари за поправки.

— Ами ако „Касандра“ се развали или нещо такова? — попитах.

— Тогава, предполагам, че ще се наложи да я оставим в сухия док^[1] на някой кораборемонтен завод — каза Александър. — Или пък да намерим друг начин да получим още пари.

— Леле — възкликна Шийна. — Това би означавало край с летните ни посещения.

Ужасях се от мисълта „Касандра“ да стои безполезна в някакъв сух док. Още по-неприятна бе мисълта доктор Д. да заседне на сушата без риби, които да изследва.

Чичо ни винаги се чувстваше нещастен на брега. Не се чувстваше комфортно, ако не бе на кораб. Знам го, защото веднъж на една Коледа ни бе дошъл на гости.

Обикновено е много забавно да си в компанията на доктор Д., но онова коледно посещение бе кошмарно.

През цялото време чичо само крачеше нагоре-надолу из къщата и непрекъснато издаваше команди като морски капитан.

— Били, стой изправен! — крещеше ми той. — Шийна, излъскай пода!

Просто не беше на себе си.

Най-накрая в коледната нощ баща ми не издържа и каза на доктор Д. или да се стегне, или да напусне кораба.

Впоследствие се наложи доктор Д. да прекара голяма част от коледния ден във ваната, играейки си със старите ми корабчета. Единствено във водата той успяваше да се върне към нормалното си състояние.

Повече никога не исках да виждам чичо, заседнал на сушата.

— Не се безпокойте, деца — увери ни Александър. — Доктор Д. винаги е намирал начин да се оправи.

Надявах се студентът да е прав.

Разгледах един друг странен уред, на който пишеше: СОНАРНИ ПРОБИ.

— Хей, Александър — обадох се аз. — Ще ми покажеш ли как работят сонарните проби?

— Разбира се — съгласи се Александър. — Само да свърша няколко задачи.

Той отиде до първия аквариум и изгреба няколко тропически рибки с малка мрежичка.

— Кой иска да нахрани Биф днес?

— Аз не — отказа Шийна. — Гадост!

— За нищо на света! — отсякох. Пристъпих към стъклото на един страничен отвор и надникнах навън.

Чу ми се някакъв шум от двигател. Досега бяхме видели едва няколко други кораба. Нямаше голямо движение край Иландра.

Един бял кораб се приближи с ръмжене до „Касандра“. Беше по-малък, но по-нов от нашия. На логото му отстрани пишеше ЗООПАРК „МАРИНА“.

На палубата стояха мъж и жена. И двамата бяха спретнати, със спортни зеленикави панталони и ризи с копчета. Мъжът бе късо подстриган, а кафявата коса на жената бе вързана на опашка. Дамата държеше черно куфарче.

Мъжът помахна на някого на палубата на „Касандра“. Реших, че сигурно поздравява доктор Д.

Шийна и Александър вече бяха до мен и наблюдаваха през отвора.

— Кой са тези? — попита сестра ми.

Александър се прокашля.

— По-добре да отида да видя за какво става въпрос — каза той и подаде на Шийна мрежата с рибките.

— Ето. Нахрани Биф. След малко се връщам.

Той бързо излезе от лабораторията.

Шийна погледна гърчещите се рибки в мрежата и направи физиономия.

— Няма да стоя тук и да гледам как Биф изяжда горките рибки. — Тя набута мрежата в ръката ми и изтърча от каютата.

И аз не исках да гледам как Биф изяжда горките рибки. Но не знаех какво друго да ги правя.

Бързо изсипах рибките в аквариума на Биф. Главата на змиорката се стрелна напред. Зъбите му се затвориха около една рибка и тя изчезна. Биф се насочи към друга.

Голям бързак беше.

Оставих мрежата на една маса и излязох от лабораторията.

Минах през тесния коридор с мисълта да се кача на палубата за глътка свеж въздух.

Зачудих се дали доктор Д. щеше да ми позволи да с е погмуркам още малко този следобед.

Ако разрешеше, може би щях да доплувам до лагуната да видя дали ще открия някакви следи от морското чудовище.

Страхувах ли се? Да.

Но също така бях решен да докажа на сестра ми и чичо ми, че не съм луд. Че не си измислям.

Минавайки покрай кабинета на доктор Д., дочух гласове. Предположих, че чичо и Александър сигурно са вътре с двамата от новодошлия кораб.

Спрях се за секунда. Не съм имал намерение да подслушвам, кълна се. Но мъжът от зоопарка бе толкова гръмогласен, че нямаше как да не го чуя.

И това, което той каза, бе най-удивителното нещо, което бях чувал през целия си живот.

— Не ме интересува как ще го направите, доктор Дийп — изрева мъжът. — Но искам от вас да намерите тази русалка!

[1] Вид корабен док, специално съоръжение, в което се ремонтират или дострояват плавателни съдове. — Б.пр. ↑

6

Русалка!

Той сериозно ли говореше?

Не можех да повярвам. Наистина ли този мъж искаше чичо ми да открие истинска, жива русалка?

Знаех, че Шийна щеше да започне да каканиже: „Няма такова нещо, няма такова нещо“. Но тук ставаше въпрос за възрастен мъж, мъж, който работеше за зоопарк — и той говореше за русалка. Трябваше да е истина!

Сърцето ми се разтупка от вълнение. Можех да съм един от първите хора на света, видели русалка! — помислих си.

А после ми хрумна още по-хубава мисъл: Ами ако точно аз я открия?

Щях да стана известен! Щяха да ме дават по телевизията и всичко останало!

Уилям Дийп-младши, прочутият морски изследовател!

Е, щом чух това, не можех просто да си тръгна. Трябваше да науча още.

Затаил дъх, притиснах ухо до вратата и се заслушах.

— Господин Шоуолтър, госпожо Уикман, моля, разберете — чух да казва доктор Д. — Аз съм учен, а не цирков дресьор. Работата ми е сериозна. Не мога да си губя времето, за да търся същества от приказките.

— Ние също сме сериозни, доктор Дийп — отвърна госпожа Уикман. — В тези води има русалка. И ако някой може да я открие, това сте вие.

Чух Александър да пита:

— Какво ви кара да смятате, че наистина има русалка?

— Рибар от един остров наблизо я е забелязал — отвърна мъжът. — Той твърди, че се е приближил доста до нея — и е сигурен, че е истинска. Видял я е близо до рифа — този риф, точно от другата страна на Иландра.

Рифът! Може би тя живееше в лагуната!

Притиснах се по-близо до вратата. Не исках да пропусна и думичка.

— Някои от тези рибари са много суеверни, господин Шоуолтър — рече с насмешка чичо ми. — От години се носят всякакви истории... но няма реална причина да им вярваме.

— И ние самите не повярвахме на човека — обади се жената. — Не и отначало. Но попитахме и други рибари в района и те също твърдят, че са виждали русалката. И смятам, че казват истината. Описанията им съвпадат до най-малката подробност.

Чух да изскърцва столът пред бюрото на чичо. Представих си го как се навежда напред, преди да попита:

— А как точно ви я описаха?

— Казаха, че прилича на момиче — отговори му господин Шоуолтър. — С изключение на... — Той се покашля. — Рибената опашка. Описаха ни я като дребна, нежна, с дълга руса коса.

— Опашката ѝ била лъскава и яркозелена — добави жената. — Знам, че звучи невероятно, доктор Дийп. Но след като поговорихме с рибарите, се убедихме, че наистина са видели русалка!

Настъпи пауза.

Притиснах ухо към вратата. Чух чичо да пита:

— И защо, по-точно, искате да заловите тази русалка?

— Очевидно една истинска, жива русалка ще е забележителна атракция за зоопарк като нашия — отвърна жената. — Хора от целия свят ще се редят на тълпи да я видят. Зоопарк „Марина“ ще спечели милиони долари.

— Готови сме да ви платим щедро за усилието, доктор Дийп — добави господин Шоуолтър. — Разбирам, че парите ви са на привършване. Ами ако университетът откаже да ви отпусне още? Ще е ужасно да се наложи да прекратите важната си работа само заради това.

— Зоопарк „Марина“ може да ви обещае един милион долара — продължи жената. — Ако намерите русалката. Сигурна съм, че лабораторията ви може да работи доста дълго време с толкова много пари.

Един милион долара — помислих си. — Как би могъл доктор Д. да откаже подобна сума?

Сърцето ми се разтуптя от вълнение. Долепих се до вратата, напрягайки се да чуя.

Какъв щеше да е отговорът на чичо?

Притиснат плътно към вратата, чух как доктор Д. подсвирна продължително.

— Това са много пари, госпожо Уикман — чух го да казва.

Настъпи дълга пауза. После той продължи:

— Но дори да съществуваха русалки, смятам, че не е редно да бъдат залавяни, за да се показват в зоологическа градина.

— Обещавам ви, че ще се грижим отлично за нея — намеси се господин Шоуолтър. — Нашите делфини и китове са много добре обгрижвани. Русалката, разбира се, ще се ползва с още по-специално отношение.

— И запомнете, доктор Дийп — каза госпожа Уикман. — Ако вие не я откриете, някой друг ще го направи. И няма гаранция, че другите ще се отнесат с нея така добре, както ние.

— Предполагам, че сте прави — чух чичо да отговаря. — Със сигурност проучването ми ще получи по-голям отзвук, ако я откроя.

— Значи ще го направите? — попита господин Шоуолтър нетърпеливо.

Кажи „да“, доктор Д.! — помислих си. — Кажи „да“!

Притиснах се с цялото си тяло към вратата.

— Да — отвърна чичо. — Ако наистина има русалка, ще я откроя.

Отлично! — зарадвах се.

— Много добре — отбеляза госпожа Уикман.

— Отлично решение — добави с ентузиазъм господин Шоуолтър. — Знаех, че идваме при точния човек за тази работа.

— Ще се върнем след няколко дни да видим как върви търсенето. Надявам се дотогава да имате добри новини — каза жената.

— Няколко дни не са много време — чух да се намесва Александър.

— Знаем — отвърна тя. — Но очевидно, колкото по-скоро я намерим, толкова по-добре.

— И моля ви — добави господин Шоуолтър, — моля да запазите разговора ни в тайна. Никой не бива да научава за русалката. Сигурен съм, можете да си представите какво би станало, ако...

ПРАААА СССС!

Изгубих равновесие и залитнах към вратата. За моя изненада, тя се отвори... и аз се катурнах в стаята.

8

Приземих се в средата на пода на каютата.

Доктор Д., господин Шоуолтър, госпожа Уикман и Александър ме изгледаха със зяпнали усти. Май не бяха очаквали нахлуването ми.

— Тъъ... здрасти на всички — измънках. Усетих, че лицето ми гори, и разбрах, че се изчервявам. — Хубав ден за лов на русалки.

Господин Шоуолтър скочи на крака и изгледа сърдито чичо.

— Това трябваше да е тайна!

Александър прекоси стаята и ми помогна да се изправа.

— Не се тревожете за Били — успокои ги той и ме прегърна закрилнически с една ръка. — Може да му се има доверие.

— Извинете за неудобството — обърна се доктор Д. към гостите си. — Това е племенникът ми Били Дийп. Той и сестра му са ми на гости за няколко седмици.

— Ще могат ли да опазят тайната ни? — попита госпожа Уикман.

Доктор Д. премести поглед към помощника си и Александър кимна.

— Да, сигурен съм, че ще могат — отвърна чичо. — Били няма да каже нищо на никого. Нали, Били?

Той ме изгледа с присвити очи. Наистина мразя да ме гледа така. Но този път не можех да му се сърдя.

Кимнах.

— Няма да кажа на никого. Заклевам се.

— И за по-сигурно, Били — добави чичо, — не споменавай за русалката пред Шийна. Тя е още твърде малка, за да опази такава голяма тайна.

— Обещавам — отвърнах тържествено. Вдигнах дясната си ръка, все едно полагах клетва. — И думичка няма да обеля пред Шийна.

Това беше толкова яко!

Знаех най-голямата тайна на света — а Шийна нямаше да си има и понятие!

Мъжът и жената от зоопарка се спогледаха. Личеше си, че все още са притеснени.

Александър заяви:

— Наистина може да вярвате на Били. Той е много сериозен за момче на неговата възраст.

Можете да се обзаложите, не съм сериозен — помислих си. Аз съм Уилям Дийп-младши, световноизвестният ловец на русалки.

Господин Шоуолтър и госпожа Уикман, изглежда, се поотпуснаха.

— Добре — каза госпожа Уикман и се ръкува с Александър и с мен.

Господин Шоуолтър събра разни документи и ги сложи в куфарчето.

— Тогава ще се видим след няколко дни — добави госпожа Уикман. — Късмет.

Няма да ми е нужен късмет — рекох си след няколко минути, докато гледах корабчето им да се отдалечава с ръмжене.

Няма да ми трябва късмет, защото притежавам умения. И смелост.

В главата ми се завъртяха всякакви вълнуващи мисли.

Щях ли да позволя на Шийна да се появи по телевизията заедно с мен, след като собственооръчно заловя русалката?

Вероятно не.

Тази нощ се измъкнах от кораба и се потопих в тъмната вода. Плувах безшумно към лагуната.

Хвърлих поглед назад към „Касандра“ Корабът ни се полюшваше тихичко. Всички странични отвори бяха тъмни.

Боже — помислих си. — Никой не е буден, за да забележи, не ме няма. Никой не знае, не съм нак тук. Никой не знае, не плувам в морето посред нощ съвсем сам.

Плувайки равномерно и бавно под сребрилата лунна светлина, заобиколих рифа и навлязох в тъмната лагуна.

След като подминах рифа, забавих още малко движенията си.

Очите ми се стрелкаха нетърпеливо покрай лагуната. Вълните се диплеха нежно под мен. Водата блещукаше, сякаш по повърхността ѝ се носеха МИЛИОНИ МЪНИЧКИ диаманти.

Къде беше русалката?

Знаех, че е наоколо. Знаех, че ще я намеря тук.
От дълбините под мен дочух тихо трополене.
Заслушах се внимателно. Звукът се усилваше.
Вълните се залюшкаха, щом звукът се превърна в силно бучене.
Чуваше се тътен като при земетресение. Земетресение на океанското дъно.

Вълните се издигаха и спускаха, а аз се мъчех да стоя на върха им.

Какво ставаше?

Изведнъж, от средата на лагуната се надигна огромна вълна. Тя ставаше все по-висока, като гигантски гейзер.

Все по-висока. Над главата ми. Висока като сграда!

Приливна вълна?

Не.

Вълната се разби.

Тъмното същество изникна изпод нея.

Водата се плъзгаше по противното му тяло. Единственото му око се взираше мрачно в мен. Пипалата му се загърчиха и се протегнаха.

Изпищях.

Чудовището ми намигна с мръснокафявото си око.

Опитах се да се обърна и да отплувам.

Но то бе твърде бързо.

Пипалата му се изстреляха към мен и ме сграбчиха, като се стягаха все по-силно около кръста ми.

След това едно слизесто студено пипало се уви около врата ми и започна да стиска.

9

— Не... не мога да дишам! — успях да изгъгна.
Взех да дърпам пипалото, увито около гърлото ми.
— Помощ — има ли някого!

Отворих очи... и вперих поглед в тавана.

Лежах в леглото.

В каютата си.

Чаршафът ми се бе увил около мен.

Поех си дълбоко дъх и изчаках сърцето ми да се успокои. Сън.

Беше само сън.

Разтърках очи, надигнах се и надникнах през отвора. Слънцето бе започнало да се показва на хоризонта. Небето бе утринно червено. Водата беше мъгливо пурпурна.

Присвих очи да фокусирам лагуната зад рифа. Всичко беше спокойно. Не се виждаше никакво морско чудовище.

Забърсах потта по челото си с ръкава на пижамата си.

Няма от какво да се страхуваш — казах си. — Беше просто сън. Лош сън.

Разтърсих глава, опитвайки се да забравя за морското чудовище.

Не можех да му позволя да ме уплаши. Не можех да му позволя да ми попречи да открия русалката.

Дали някой вече бе станал? Дали бях крещял насън?

Ослушах се внимателно. Чувах само скърцането на кораба и разбиването на вълните в него.

Розовата утринна светлина ме ободри. Тъмната вода ме приканваше.

Облякох банския си и се измъкнах от каютата възможно най-безшумно. Не исках никой да ме чуе.

В камбуза видях полупразен чайник върху котлона. Това означаваше, че доктор Д. вече бе станал.

Минах на пръсти по коридора и се ослушах. Чух го, че се мотае из главната лаборатория.

Грабнах шнорхела, плавниците и маската и се качих на палубата. Там нямаше никого.

Брегът бе ясен.

Тихичко слязох по стълбата, потопих се във водата и заплувах под вода към лагуната.

Знам, че бе откачено да се измъквам така. Но нямате представа колко бях развълнуван.

Дори и в най-дивите си мечти като Уилям Дийп-младши, подводния изследовател, никога не съм си мислел, че ще видя истинска, жива русалка!

Докато плувах към лагуната, се опитах да си я представя как изглежда.

Господин Шоуолтър бе споменал, че приличала на млада девойка с дълга руса коса и зелена рибена опашка.

Странно — помислих си.

Получовек, полуриба.

Опитах се да си представя собствените си крака, заменени от рибена опашка.

Щях да съм най-великият плувец на света, ако имах рибена опашка — отплеснах се аз. — Щях да спечеля олимпиадата, без дори да съм тренирал.

Чудя се дали е красива? И дали може да говори? Надявам се да може. За да ми разкаже всички тайни на океаните.

Чудя се как ли диша под водата?

Чудя се дали размишлява като човек, или като риба?

Толкова много въпроси.

Това ще бъде най-великото приключение на живота ми — развълнувах се. — След като стана известен, ще напиша книга за морските си приключения. Ще я нарека „Кураж в дълбините“ от Уилям Дийп-младши. Даже може някой да направи и филм по нея.

Надигнах глава над водата и видях, че приближавам рифа. Концентрирах се максимално, за да стоя настрана от него. Не исках отново да се докосвам до онзи огнен корал.

Нямах търпение да изследвам лагуната. Бях толкова развълнуван, че забравих напълно ужасния кошмар от предишната нощ.

Заритах внимателно с крака, нащрек за червен корал.

Почти бях заобиколил рифа, когато усетих нещо да се допира до крака ми.

— Ау! — извиках и се нагълтах със солена вода.

Докато се давех и кашлях, почувствах нещо да се увива около глезена ми.

Този път бях сигурен, че не е водорасло.

Водораслите нямаха нокти!

10

Без да обръщам внимание на паниката, която замалко да ме парализира, ритях и ръкомахам с всички сили.

— Спри! Стига си ме ритал! — изпищя един глас.

Русалката?

— Хей...! — възкликнах ядосано, щом главата на Шийна се появи до мен.

Сестра ми вдигна маската на шнорхела си.

— Не те одрасках чак толкова силно! — скара ми се тя. — Няма нужда да откачаш!

— Какво правиш тук? — извиках.

— А ти какво правиш тук? — попита на свой ред тя. — Знаеш, че доктор Д. не ни позволява да плуваме тук.

— Тогава не трябва да си тук, нали така? — изкрещях.

— Знаех, че си намислил нещо, затова те проследих — отвърна Шийна, докато нагласяше маската си.

— Нищо не съм намислил — излъгах. — Просто си плувам.

— Да бе! Просто си плуващ в шест и половина сутринта точно където не ти е позволено и където изгори крака си вчера. Или си намислил нещо, или си изперкал! — присви очи Шийна, очаквайки отговор.

Що за избор! Или съм намислил нещо, или съм изперкал. Кое от двете да призная?

Ако признаех, че съм намислил нещо, щеше да се наложи да кажа за русалката — а не можех да го направя.

— Добре — вдигнах рамене безизразно. — Предполагам, че съм изперкал.

— Голяма новина, няма що — подразни ме тя. — Хайде, връщай се на кораба, Били. Доктор Д. ще ни търси.

— Ти се връщай. Аз ще дойда след малко.

— Били — не отстъпи Шийна. — Доктор Д. много ще се ядоса. Вероятно точно сега се готви да скочи в лодката, за да ни търси.

Бях склонен да се откажа и да тръгна с нея. Тогава с крайчеца на окото си видях огромен плясък от другата страна на рифа.

Русалката! — помислих си. — Това трябва да е тя! Ако сега не отида да я потърся, може да я изпусна!

Извърнах се от Шийна и заплувах много бързо, право към рифа.

Чувах писъците на Шийна:

— Били! Върни се! Били!

Стори ми се, че долових малко повече паника в гласа ѝ от нормалното, но не обърнах внимание. Помислих си, че най-вероятно пак се опитва да ме сплаши.

— Били! — изписка отново тя. — Били!

Продължих да плувам.

Нямаше начин да спра точно сега.

Но, както се оказа, по-добре да я бях послушал.

11

Докато плувах бързо, надигнах глава, търсейки безопасно място, откъдето да мина над огнения корал.

Видях още един плясък. От другата страна на лагуната. Близо до брега.

Това трябваше да е русалката! Развълнувах се.

Оглеждах се съсредоточено, опитвайки се да я мерна.

Стори ми се, че видях някаква перка.

Заобиколих рифа и попаднах в дълбоките неподвижни води на лагуната. Напрегнах се да потърся с поглед русалката, но маската ми се беше изпотила.

Да му се не види! — ядосах се. — *Точно сега маската ми да почне да пропуска!*

Издигнах се да си взема въздух и свалих маската. Надявах се да не изпусна русалката заради едната му маска.

Избърсах водата от очите си и като надянах маската на китката си, се втренчих в лагуната.

Тогава я видях. На няколкостотин метра от мен.

Не зелената рибена опашка на русалката обаче.

Перката, която видях, представляваше сиво-бял триъгълник, който стърчеше над водата.

Перката на акула чук.

Докато я гледах ужасен, перката се обърна и заповори водата срещу мен, движейки се равномерно и праволинейно като торпедо.

12

Къде беше Шийна?

Дали беше все още след мен?

Хвърлих поглед назад. Можех да я видя в далечината как шляпа към кораба.

Бях принуден да забравя за Шийна, защото сивата перка бързо се приближаваше. Размахах ръце във водата, опитвайки се да избягам.

Когато акулата заплува точно до мен, спрях да се мятам.

Щеше ли да си тръгне? Щеше ли да ме остави на мира?

Сърцето ми се бе качило в гърлото от страх. Започнах да плувам в обратна посока, към рифа. Далеч от акулата.

Следях с очи перката.

Започнах да се обръщам. Перката на акулата се насочи към мен, описвайки широка дъга.

— Ооо — изстенах от ужас, щом разбрах, че плува в кръг около мен.

Сега не знаех накъде да поема. Акулата плуваше между мен и кораба. Ако успеех да се обърна и да се покатеря върху рифа, може би щях да съм в безопасност.

Огромната перка се плъзна по-близо.

Гмурнах се към рифа. Знаех, че трябва да стоя на разстояние от акулата.

Изведнъж перката изникна пред очите ми — между мен и рифа.

Акулата продължаваше да кръжи, като плуваше все по-бързо и стесняваше кръга.

Бях в капан. Но не можех да стоя неподвижно. Не можех просто да се нося по повърхността в очакване да бъда изяден.

Трябваше да се боря. Заритах с крака в паниката си, опитвайки се да заплувам към рифа.

Сега бях по-близо до него. Но кръговете на акулата ставаха все по-тесни.

Дишах учестено и плитко. Не можех да мисля ясно. Бях прекалено уплашен. В главата ми ечеше само една-едничка дума: Акулата. Акулата.

Отново и отново. Акулата. Акулата.

Акулата плуваше около мен в стегнат обръч. Перката ѝ свистеше и предизвикваше вълни, които ме заливаха.

Акулата. Акулата.

Гледах чудовището с ококорени от ужас очи. То плуваше толкова близо, че ясно го виждах. Бе голямо — най-малко три метра. Главата му бе широка и противна, издължена като главата на чук, с по едно око в двата края.

Чух разтреперания си глас:

— Не... не...

Нещо студено се допря до крака ми.

Акулата. Акулата.

Стомахът ми се обърна. Отметнах глава назад и нададох рев, изпълнен с чист ужас:

— Аааааааййй!

По гръбнака ми се разнесе болка.

Акулата ме бе блъснала с муцуната си. Тялото ми се надигна от водата и изскочи с плющене на повърхността.

Застинах.

Акулата бе гладна.

Искаше да се бие.

Отново направи кръгче, а после се насочи право към мен.

Челюстите ѝ зинаха. Виждах редове от остри зъби.

Изпищях едно прегракнало „НЕ!“ и замятах ръце и крака в паника. Ритах с всички сили.

Острите като бръснач зъби ме докоснаха, пропускайки крака ми на косьм.

Рифът. Трябваше да стигна до рифа. Той бе единственият ми шанс.

Гмурнах се към корала. Акулата се спусна към мен. Успях да ѝ избягам още веднъж.

Сграбчих червения корал. Болката прониза ръката ми. Огненият корал. Не ми пукаше.

Върхът на корала се показваше малко над повърхността на водата. Опитах да се покатеря. Цялото ми тяло пареше.

Почти успях. Скоро щях да бъда в безопасност. С мощен тласък се изкачих върху рифа — но бях дръпнат обратно във водата.

Ударих си корема в страничната част на рифа. Усетих остра пронизваща болка в крака. Опитах се да си издърпам крака. Не успях. Беше се заклецил между челюстите на акулата. Умът ми пицеше от ужас. Акулата. Акулата. Беше ме пипнала!

13

Цялото ми тяло изгаряше от болка. Пропаднах тежко във водата. Акулата разбра, че ме е пипнала. Нямах повече сили да се боря. Тогава нещо цамбурна наблизко. Акулата пусна крака ми и се насочи към плясъка.

Нямах време да си поема дъх. Акулата се върна и ме нападна отново.

Зиналите челюсти се приготвиха да ме убият.

Затворих очи и нададох пронизителен писък от ужас.

Мина секунда. После още една.

Нищо не се случи.

Чух силен шум от удар.

Отворих очи.

Нещо бе застанало на пътя на акулата, на няколко метра пред мен.

Загледах се. Водата се пенеше до бяло. Една дълга, лъскава, зелена рибена опашка се издигна от водата и се спусна отново с плясък.

Друга риба се биеше с акулата!

Акулата се обърна, след което атакува. Зелената рибена опашка я цапардоса здраво. Акулата се потопи.

Не виждах какво се случва. Водата се люшкеше все по-нависоко и образуваше пенести бели вълни.

Навсякъде около мен водата клокочеше и кипеше, побеляла от пяната. Сред шума от разбиването на водата чух остри животински врясъци.

Акулите не вряскат, нали? — замислих се. — Кой издава този звук?

Акулата се показва на повърхността със зинали челюсти. Тя ги щрачна към нещо веднъж, после още един път. Щракаше във въздуха.

Дългата зелена рибена опашка се издигна от водата и се стовари мощно върху акулата. Директен удар по широката ѝ чукоподобна

муцуна.

Акулата затвори челюстите си и потъна под повърхността.

След това чух силен сблъсък! Водата спря да кипи.

След секунда огромната сива перка се показа на няколко метра разстояние и заплува бързо в противоположната посока.

Акулата се отдалечаваше!

Наблюдавах зелената рибена опашка, която образува дъга над тъмната надигната вода.

Когато водите се успокоиха, чух тих мелодичен звук. Той беше красив и леко тъжен. Нещо като свирукане и тананикане.

Звучеше малко като песен на кит. Но това същество бе много по-малко от кит.

Зелената опашка се завъртя и тогава създанието показва главата си.

Глава с дълга руса коса.

Русалката!

Аз я зяпнах, пружинирайки във водата, забравил изгарящата ме болка.

За мое удивление русалката изглеждаше точно както я бяха описали собствениците на зоопарка.

Главата и раменете ѝ бяха по-малки от моите, но лъскавата ѝ зелена опашка се простираше дълга и силна. Големите ѝ морскозелени очи искряха. Кожата ѝ излъчваше бледорозов блясък.

Гледах я, неспособен да проговоря.

Тя е истинска! — помислих си. — И е толкова красива!

Най-последно си върнах дар слово:

— Ти... ти ме спаси — заекнах. — Спаси ми живота. Благодаря!

Тя срамежливо сведе поглед и издаде гукащ звук през розовите си устни. Какво се опитваше да ми каже?

— Как да ти се отблагодаря? — попитах я. — Ще направя всичко по силите си.

Приказното същество се усмихна и пак изтананика тихичко. Опитваше се да разговаря с мен. Щеше ми се да можех да я разбера.

Тя се протегна към ръката ми и я огледа, като се намръщи при вида на червените изгаряния от огнения корал. Ръката ѝ беше хладна на допир. Русалката я раздвижи над дланта ми и болката от изгарянията започна да утихва.

— Леле! — възкликнах. Сигурно съм прозвучал много тъпо, но не знаех какво друго да кажа. Докосването ѝ бе като магия. Щом тя хвана ръката ми, можех да плувам, без да извършвам движения. Точно като нея.

Пак ли сънувах?

Затворих очи и отново ги отворих.

Все още се носех в морето, а русата русалка бе пред очите ми.

Не. Не беше сън.

Тя се усмихна отново и поклати глава, надавайки тихи напевни звуци.

Не ми се вярваше, че само преди няколко минути се биех ожесточено с гладна акула.

Надигнах глава и огледах водите. Акулата бе изчезнала. Водата се бе успокоила и сега блещукаше като злато под утринната слънчева светлина. А ето че аз се носех по морето в близост до безлюден остров в компанията на истинска русалка.

Шийна никога няма да ми повярва — рекох си. — За нищо на света.

Изведнъж русалката тръсна опашката си и се скри под водата.

Аз се стреснах и я затърсих наоколо. Бе изчезнала без следа — след нея не остана нито вълничка, нито мехурче.

Къде отиде тя? — зачудих се. — Тръгна ли си, просто така? Никога ли повече няма да я видя?

Затърках очи и пак я потърсих с поглед. Нямаше и следа от нея. Само няколко риби се шмугнаха покрай мен. Тя бе изчезнала толкова внезапно, че започнах да си мисля дали все пак не я бях сънувал.

Точно тогава почувствах леко пощипване по стъпалото си.

— Ох! — изкрещях и бързо се отдръпнах. Започнах да се паникьосвам. Акулата се бе върнала!

Тогава дочух лек плясък и свирукащ кикот зад себе си. Обърнах се.

Русалката ми се усмихваше закачливо. Тя щракна пръстите си и ме щипна.

— Ти си била! — засмях се с облекчение. — По-палава си и от малката ми сестра!

Тя пак подсвирна и шляпна с опашка по повърхността на водата.

Изведнъж върху лицето ѝ се спусна тъмна сянка. Вдигнах очи да видя какво го затулваше.

Твърде късно.

Върху нас се стовари тежка мрежа. Стреснат, замахах с ръце и крака. Но те само още повече се заплетоха във въжетата.

Мрежата се стегна около двама ни. Бяхме уловени заедно.

Мятахме се безпомощно, докато накрая мрежата взе да се тресе и да се повдига нагоре.

Очите на русалката се разшириха и тя се разписка от ужас.

— ИИИИИИИИИИЖ — викаше тя.

Измъкнаха ни от водата.

— ИИИИИИИИИИИИИИ! — Уплашеният вой на русалката се надигна като сирена, заглушавайки собствените ми немощни крясъци за помощ.

— Били... не мога да повярвам!

Вгледах се нагоре през дупките в мрежата и разпознах доктор Д. и Шийна, които се мъчеха да ни изтеглят в гумената спасителна лодка.

Шийна бе зяпнала от удивление. Доктор Д. също ни гледаше с ококорени очи и отворена уста.

— Ти си я открил, Били! — възкликна той. — Наистина си открил русалката!

— Просто ме измъкни от тази мрежа! — извиках. Някак си вече не се чувствах толкова страхотно при мисълта за залавянето на русалката.

— Хората от зоопарка бяха прави — измърмори чичо на себе си. — Невероятно. Удивително. Какъв исторически момент...

Стоварихме се на пода на лодката. Русалката се гърчеше до мен в мрежата, издавайки остри, ядосани, потракващи звуци.

Доктор Д. я наблюдаваше внимателно. Той докосна опашката ѝ. Русалката я шляпна силно по дъното на лодката.

— Има ли някакъв начин това да е измама? — зачуди се той на глас.

— Били, това да не е някой от тъпите ти номера? — запита с подозрение Шийна.

— Не е номер — заявих. — Сега ще ме измъкнете ли от тази мрежа? Въжетата се врязват в кожата ми.

Те не ми обърнаха внимание.

Шийна лекичко провря пръст през една дупка в мрежата и докосна люспите на опашката на русалката.

— Не мога да повярвам — измърмори тя. — Тя е истинска!

— Разбира се, че е истинска! — ядосах се. — И двамата сме истински и също така и на двамата ни е много некомфортно!

— Е, на теб е трудно да повярва човек — сопна се Шийна. — Все пак тъкмо ти дърдориш за морски чудовища още откакто пристигнахме тук.

— Наистина видях морско чудовище! — изкрещях.

— Тихо, деца — намеси се доктор Д. — Да занесем откритието си в морската ни лаборатория.

Той запали мотора на лодката и подкарахме с ръмжене към големия кораб.

Александър ни очакваше на палубата.

— Значи е истина! — развълнува се той. — Наистина е русалка!

Шийна завърза лодката до страничната част на „Касандра“, а чичо и Александър ни вдигнаха на борда.

Доктор Д. разтвори мрежата и ми помогна да изляза. Русалката запляска с опашката си и се оплете още повече във въжетата.

Александър разтърси ръката ми.

— Гордея се с теб, Били. Как го направи? Направо не е за вярване. — Той ме потупа бурно по гърба. — Осъзнаваш ли, че това е най-великата океанска находка на века? Може би на всички времена?

— Благодаря — рекох. — Но не съм направил нищо. Не съм я намерил — тя ме намери.

Русалката се мятеше буйно на палубата. Письците ѝ станаха по-пронизителни, по-неистови.

Александър се разтревожи.

— Трябва да направим нещо — побърза да предложи той.

— Доктор Д., трябва да я пуснеш — настоях аз. — Тя има нужда да е във водата.

— Ще напълня големия аквариум с морска вода, доктор Д. — обади се Александър и се втурна да пълни резервоара.

— Още не можем да я пуснем, Били — отвърна ми доктор Д. — Не и преди първо да сме я изследвали.

— Очите му искряха от вълнение. Но той видя разочарованието ми. — Няма да я нараним, Били. Тя ще бъде добре.

Като забеляза крака ми, той се намръщи и коленичи, за да огледа мястото.

— Ти кървиш, Били — рече той. — Добре ли си?

— Добре съм — потвърдих. — Но русалката не е.

Той не ми обърна внимание.

— Как се случи това? — попита доктор Д.

— Една акула ме ухапа — обясних. — Точно да стисне челюстите си, и дойде русалката. Тя ми спаси живота. Трябваше да я

видите как се би с акулата.

Доктор Д. се обърна към русалката, сякаш я виждаше за пръв път.

— Леле — учуди се Шийна. — Отблъснала е цяла акула? Съвсем сама?

Дългата зелена опашка на русалката се блъскаше яростно в палубата на кораба.

— ИИИИИ! ИИИИИИИИ! — зави пронизително тя, а звуците ѝ приличаха на писъци.

— Забрави за крака ми — изкрещях. — Трябва да пуснеш русалката!

Доктор Д. се изправи, поклати глава.

— Били, аз съм учен. Тази русалка е изключително важно откритие. Ако я пусна, ще разочаровам цялата научна общност. Ще предам доверието на целия свят!

— Просто искаш единия милион — измърморих.

Знаех, че обвинението ми е жестоко, но не успях да се спра. Ужасно бе да виждам русалката толкова нещастна.

Доктор Д., изглежда, се засегна.

— Не е честно, Били — каза той. — Мисля, че ме познаваш по-добре.

Избегнах погледа му. Наведох глава и се престорих, че оглеждам раната на крака си. Не беше много дълбока. Александър ми бе дал марля и аз я притиснах към раната.

— Парите ми трябва единствено за да продължа изследователската си работа — продължи доктор Д. — Никога не бих използвал русалката, за да забогатя.

Това беше вярно. Знаех, че доктор Д. не иска парите за себе си. Той просто искаше да продължи да изучава рибите.

— Само си помисли, Били. Намерил си русалка! Същество, което досега всички смятахме, че не съществува! Не можем просто да я пуснем. Ще трябва да научим нещо повече за нея — рече развълнувано.

Не казах нищо.

— Няма да я нараним, Били. Обещавам.

Александър се върна.

— Резервоарът е готов, доктор Д.

— Благодаря. — Доктор Д. го последва до другата страна на кораба.

Погледнах към Шийна, за да разбера на чия страна е. Искаше ли тя да задържим русалката? Или да я пуснем?

Но Шийна просто стоеше и наблюдаваше. Лицето ѝ бе напрегнато. Личеше си, че не е сигурна кой от нас има право.

Но щом погледнах русалката, разбрах, че аз съм прав.

Тя най-накрая бе спряла да се гърчи и да мята опашката си. Сега лежеше неподвижна на палубата, а мрежата бе разстлана отгоре ѝ. Тя дишаше тежко и гледаше към океана с влажни, тъжни очи.

Щеше ми се никога да не се бях опитвал да я откривам. Сега всичко, което исках, бе да намеря начин да ѝ помогна да се върне у дома си.

Доктор Д. и Александър се върнаха и подхванаха русалката в мрежата. Александър повдигна опашката ѝ, а доктор Д. поддържаше главата ѝ.

— Не шавай, малка русалке — прошепна чичо с утешителен глас. — Стой мирна.

Русалката, изглежда, го разбра и не се мятеше наляво-надясно, но дивашки въртеше очи и надаваше тихи стонове.

Доктор Д. и Александър я отнесоха до огромния стъклен аквариум. Сега той бе сложен на палубата и бе пълен с прясна морска вода. Те нежно я пуснаха вътре и издърпаха мрежата, щом русалката се плъзна във водата. После покриха отвора на аквариума с капак от стоманена мрежа и щракнаха ключалките.

Русалката разпени водата с опашката си. След това постепенно престана да я движи и притихна.

Тялото ѝ се свлече безжизнено на дъното на аквариума.

Тя не шаваше и не дишаше.

— Неееее! — изплъзна се ядосан вик от устните ми. — Тя е мъртва! Тя е мъртва! Убихме я!

Шийна се бе преместила от другата страна на аквариума.

— Били, виж...! — извика ме тя.

Заобиколих бързо и отидох при нея.

— Русалката не е мъртва — посочи Шийна. — Гледай. Тя... плаче или нещо подобно.

Сестра ми бе права. Русалката се бе отпуснала на дъното, заровила лице в ръцете си.

— Какво да правим сега? — попитах.

Никой не отговори.

— Трябва да намерим начин да я нахраним — потърка брадичката си чичо, без да отмества поглед от аквариума.

— Дали се храни като човек, или като риба? — попитах.

— Де да можеше да ни каже — въздъхна Александър. — Тя не може да говори, нали, Били?

— Май не — отвърнах. — Само издава звуци. Свирукания, потраквания и тананикане.

— Ще слеза до лабораторията и ще подготвя няколко уреда — заяви Александър. — Може да успеем да разберем нещо за нея чрез хидролокатора.

— Добра идея — отбеляза доктор Д. замислено.

Александър забърза надолу.

— Май няма да е лошо да отида до Санта Анита за провизии — каза доктор Д. Санта Анита беше най-близкият населен остров. — Ще купя много разнообразни храни. Ще ѝ ги предлагаме, докато разберем какво харесва. Вие двамата искате ли да ви взема нещо?

— Може ли фъстъчено масло? — попита веднага Шийна. — Няма начин Александър да развали един обикновен сандвич с фъстъчено масло!

Доктор Д. кимна и се качи в гумената лодка.

— Значи, фъстъчено масло. Нещо друго? Били?

Поклатих глава.

— Добре — рече чичо. — Ще се върна след няколко часа.

Той запали мотора и лодката отпраши към Санта Анита.

— Толкова е горещо — оплака се Шийна. — Ще слеза в каютата си за малко.

— Добре — отвърнах, загледан в русалката.

Наистина бе горещо горе на палубата. Нямаше никакъв ветрец и жежкото обедно слънце прежурияше в лицето ми.

Но не можех да се махна от палубата. Не можех да изоставя русалката.

Тя се размърда зад стъклото с увиснала опашка. Щом ме видя, притисна ръцете и лицето си към стъклената стена и загука тъжно.

Помахах ѝ от другата страна.

Тя гукаше и тананикаше с тихото си гласче, явно се опитваше да комуникира с мен. Заслушах се, мъчейки се да я разбера.

— Гладна ли си? — попитах.

Тя ме гледаше безизразно.

— Гладна ли си? — повторих и потърках корема си. — Направи така... — кимнах с глава. — ... ако искаш да кажеш „да“. Направи така за „не“. — Поклатих глава наляво-надясно.

Спрях и изчаках да видя какво ще направи.

Тя кимна за „да“.

— Да? — рекох. — Значи си гладна?

Тя поклати глава за „не“.

— Не? Значи не си гладна?

Тя кимна за „да“. После пак поклати глава за „не“.

Просто ми подражава — сетих се аз. — Всъщност не разбира.

Отстъпих назад и я загледах.

Тя е млада — прецених. — Сигурно е колкото мен. Това означава, че трябва да е гладна. И вероятно обича да яде същото, каквото и аз обичам. Нали така?

Може би. Струваше си да опитам.

Изтърчах към камбуза. Отворих един шкаф и извадих пакет бисквити с шоколадови парченца.

Добре, може и да не е точно морска храна, но кой би отказал бисквитка с шоколад?

Грабнах няколко бисквити и натъпках пакета обратно в шкафа. Александър влезе на път за палубата. В ръцете си носеше някаква

апаратура.

— Закуска ли взимаш? — попита ме той.

— За русалката — уточних. — Мислиш ли, че ще ги хареса?

Той повдигна широките си рамене.

— Кой знае?

Последва ме до палубата, понесъл апаратурата.

— Какво е това? — попитах го.

— Мислех да направим някои тестове, за да разберем какво може да узнаем за русалката — каза Александър. — Но първо се опитай да я нахраниш.

— Добре — рекох. — Ще пробвам.

Хванах една бисквитка и я вдигнах пред стъклото. Русалката я загледа. Личеше си, че не знае какво ѝ показвам.

— Ммммм — изхъмках и потупах корема си. — Вкусно.

Русалката също се потупа по корема, имитирайки ме. Тя ме гледаше безизразно с тези нейни морскозелени очи.

Александър се протегна и отключи капака. Подадох му бисквитата и той я пусна във водата.

Русалката я наблюдаваше как пада към нея, но не направи опит да я хване.

Докато стигне до нея, бисквитката омекна и се разпадна.

— Гадост — отбелязах. — Такава и аз не бих я ял.

Русалката бутна мокрите парченца настрана.

— Може би доктор Д. ще донесе нещо, което да ѝ хареса — успокои ме Александър.

— Надявам се — въздъхнах.

Александър започна да наглася апаратурата си. Той постави термометър в аквариума, както и няколко дълги бели пластмасови тръби.

— О, човече — измърмори Александър, като поклати глава. — Забравих си тетрадката.

Той се засили обратно към лабораторията.

Гледах как русалката плава тъжно в аквариума, от който излизаха всички тръбички. Напомняше ми за рибите долу, в лабораторията.

Не — помислих си. — Тя не е риба. Не бива да се отнасят с нея по този начин.

Спомних си как бе отблъснала акулата.

Можеше да загине — казах си. — И то много лесно. Но тя се би с акулата, въпреки това, само за да ми помогне.

Русалката изгука. После я видях да бърше сълзите си, които бяха започнали да се стичат по лицето ѝ.

Пак заплака — помислих, чувствайки се виновен и нещастен. — Тя ми се моли.

Допрях лице в стъклото, колкото може по-близо до нейното.

Трябва да ѝ помогна — реших. Сложих пръст на устните си.

— Шшшт — прошепнах. — Тихо. Трябва да действам бързо!

Разбирах, че съм на път да направя нещо, което щеше много да ядоса доктор Д.

Чичо вероятно никога нямаше да ми прости.

Но не давах пет пари.

Щях да постъпя така, както смятах за правилно.

Щях да пусна русалката на свобода.

Ръката ми потрепери, щом посегнах да отворя капака на аквариума, който бе по-висок от мен. Не бях много сигурен как щях да измъкна русалката отвътре. Но трябваше да намеря начин.

Щом взех да се мъча да отместя капака, русалката започна да писка:

— Ииии! ИИИИИИИИ!

— Шшшт! Не вдигай шум! — предупредих я. Тогава усетих как някой ме сграбчи за рамото.

Стреснах се и изстенах. Един дълбок глас попита:

— Какво правиш?

Обърнах се и видях Александър, застанал зад мен. Отстъпих от резервоара и дръпнах ръката си.

— Били, какво искаше да направиш? — попита пак той.

— Щях да я пусна! — признах. — Александър, не можеш да я държиш тук! Погледни колко е нещастна!

И двамата се вторачихме в русалката, която отново се бе отпуснала на дъното на аквариума. Според мен тя разбираше, че съм се опитал да ѝ помогна, но са ме спрели.

По лицето на Александър различих сянка на тъга. Личеше си, че му е мъчно за нея. Но трябваше да си върши работата.

Той се обърна към мен и постави ръката си около раменете ми.

— Били, трябва да разбереш колко важна е тази русалка за чичо ти — започна той. — Цял живот е работил за подобно откритие. Ако я пуснеш, ще разбиеш сърцето му.

Той бавно ме отдалечи от аквариума. Аз се обърнах, за да погледна отново русалката.

— А какво ще стане с нейното сърце? — попитах. — Мисля, че нейното сърце също се къса, докато стои затворена в този аквариум за риби.

Александър въздъхна.

— Знам, че положението не е идеално, но е само временно. Скоро ще има достатъчно място, в което да плува и да играе.

Да бе — помислих си горчиво. — Ще стане експонат на зоопарка и милиони хора ще я зяпат всеки ден.

Александър отмести ръка от раменете ми и потърка брадичката си.

— Чичо ти е много грижовен човек, Били — отбеляза младежът. — Той ще положи всевъзможни усилия русалката да има всичко, от което се нуждае. Но да я проучи е негов дълг. Нещата, които може да научи от нея, могат да помогнат на хората да разберат по-добре океаните — и да се грижат по-добре за тях. Това е важно, нали?

— Предполагам — съгласих се.

Разбихах, че Александър има право. Обичах доктор Д. и не исках да проваля голямото му откритие.

Но все пак русалката не биваше да страда в името на науката.

— Хайде, Били — поведе ме надолу под палубата Александър. — Нали ти обещах да ти покажа как работи хидролокаторът? Да слезем в лабораторията и ще ти направя една демонстрация.

Когато започнахме да слизаме надолу, погледнах още веднъж към русалката. Тя все още лежеше, свлечена нещастно на дъното на аквариума. Главата ѝ бе отпусната, а русите ѝ коси плаваха увиснали край нея като водорасли.

Хидролокаторът не беше толкова интересен, колкото очаквах. Основната му функция беше да пиука всеки път, когато „Касандра“ беше в опасност от засядане в плитчина.

Александър си даваше сметка, че умът ми не е в хидролокатора в момента.

— Искаш ли нещо за обяд? — попита ме той.

Охо. Обяд. Бях гладен. Но не и за лютивя пилешка салата.

Поколебах се.

— Ами... закусих доста обилно...

— Ще забъркам нещо специално — предложи Александър. — Може да си направим пикник на палубата заедно с русалката. Хайде.

Какво можех да сторя? Последвах го в камбуза.

Той отвори малкия хладилник и извади една купа.

— Това тук се маринова от сутринта — заяви.

Погледнах в купата. Беше пълна с тънки лентички от нещо бяло и приличащо на гума. Те плуваха в мазна тъмносива течност.

Каквото и да беше това, знаех, че не мога да го ям.

— Това са мариновани калмари — разясни Александър. — Добавих малко сос за допълнителен аромат. Оттам е сивият цвят.

— Оха — подбелих очи. — Откога не съм ял сос от калмари!

— Не бъди саркастичен. Може да се изненадаш от вкуса — отвърна Александър и ми подаде купата. — Занеси това на палубата. Аз ще взема хляб и студен чай.

Занесох купата с калмари горе и я сложих близо до аквариума с русалката.

— Как си, русалке? — попитах я.

Тя леко помръдна опашката си. После отвори и затвори уста, все едно дъвчеше.

— Хей — възкликнах. — Гладна ли си?

Тя продължаваше да прави тези движения. Погледнах към купата с калмари.

Кой знае? — рекох си. — Може би обича тъкмо това.

Стъпих на парапета и отворих капака на аквариума. После пуснах вътре едно гумено парче.

Русалката скочи към него и го улови с уста.

Сдъвка го и се усмихна.

Хареса й!

Дадох й още малко и тя го изяде.

Потърках корема си.

— Харесва ли ти? — попитах я и кимнах за „да“.

Тя пак се усмихна. После кимна за „да“.

Беше ме разбрала!

— Какво правиш, Били? — попита Александър. Беше донесъл две чинии и един хляб.

— Александър, гледай! — извиках. — Ние успяхме да се разберем!

Пуснах още едно парче от калмарите във водата. Тя го изяде и кимна.

— Това означава, че й харесва! — заявих.

— Еха — измърмори Александър и остави чиниите. Взе тефтера си и си записа нещо.

— Не е ли супер яко? — попитах. — И аз съм учен — нали така, Александър?

Той кимна, но продължи да пише.

— Искам да кажа — аз съм първият човек в света, който е разговарял с русалка, нали? — настоявах.

— Ако остане с нас достатъчно дълго, може би ще успееш да разговаряш с нея със знаци — каза той. — Само си помисли колко неща бихме могли да научим!

Александър говореше на глас, докато пишеше: „Обича да яде калмари“. После остави молива си и добави:

— Хей, почакай! Това е обядът ни!

Опа — помислих си. — Дано не се е засегнал.

Той ме погледна. Погледна купата. Погледна русалката.

После започна да се смее.

— Най-накрая някой да хареса готвенето ми! — възкликна накрая.

След около час доктор Д. се върна с хранителните провизии. За щастие бе купил много морска храна от Санта Анита. С част от нея нахранихме русалката за вечеря. Докато тя ядеше, доктор Д. следеше показанията на измервателните уреди, които Александър бе инсталирал в аквариума.

— Интересно — отбеляза доктор Д. — Тя изпраща сонарни сигнали през водата. Също като китовете.

— Какво означава това? — попита Шийна.

— Това означава, че вероятно съществуват и други русалки като нея — отвърна доктор Д. — Сигурно се опитва да се свърже с тях чрез подводни сигнали.

Горкичката русалка — помислих си. — *Явно вика приятелките си, за да я спасят.*

След вечеря се прибрах в каютата си и се загледах през кръглия отвор.

Оранжевото слънце потъваше бавно зад пурпурния хоризонт. Широкият килим от златиста светлина проблясваше върху развълнуваните океански води. През отвора навътре подухваше хладен бриз.

Гледах, докато слънцето се спусна в океана. Небето веднага притъмня, сякаш някой бе изгасил лампа.

Русалката е горе съвсем сама — мислех си. — Сигурно е уплашена. Като затворник. Затворена в аквариум за риби в мрака.

Вратата на каютата ми се отвори с трясък. Шийна нахлу вътре запъхтяна и с ококорени очи.

— Шийна! — скарах ѝ се сърдито. — Колко пъти да ти казвам първо да чукаш?

Тя не ми обърна внимание.

— Но, Били! — възкликна задъхана. — Избягала е! Русалката е избягала!

Скочих от леглото с разтуптяно сърце.

— Няма я горе! — извика Шийна. — Няма я в аквариума!

Изхвърчах от каютата и хукнах нагоре през люка към палубата.

Част от мен се надяваше наистина да е избягала на свобода. Но друга част от мен искаше тя да може да остане при нас завинаги — и да направи чичо ми най-известния учен в света, а аз да стана най-известния племенник на учен!

Дано тя да е добре — помолих се наум.

Горе, на палубата, очите ми се нагодиха към вечерния мрак. Мънички лампички блещукаха по ръба на кораба.

Присвих очи срещу аквариума на отсрещната страна на палубата.

Бягах толкова силно, че едва не се блъснах в него. Шийна бе точно зад мен.

— Хей! — извиках, когато видях русалката да се носи безжизнено във водата. Зелената ѝ опашка блещукаше едва-едва на отслабващата светлина.

След няколко секунди се усетих, щом чух Шийна да се смее.

— Хвана се! — кресна тя злорадо. — Пак те изиграх, Били!

Аз изстенах дълго и шумно. Поредният тъп номер на Шийна.

— Браво, Шийна — рекох горчиво. — Много умно.

— Яд те е, защото пак те баламосах. Толкова лесно се хващаш.

Русалката вдигна очи към мен, на бледите ѝ устни се оформи лека усмивка.

— Луууууруууууууу, луууууруууууууу — загука тя към мен.

— Наистина е много красива — отбеляза Шийна.

Русалката се надява да я пусна — предположих.

— Може би трябваше...

Шийна можеше да ми помогне, реших. Щеше да е по-лесно, ако бяхме двамата.

Но щеше ли сестра ми да ми съдейства?

— Шийна... — започнах.

Чух стъпки зад себе си.

— Хей, деца — беше доктор Д. — Вече е време лл лягане — извика той. — Готови ли сте да слезете долу?

— Вкъщи никога не си лягаме толкова рано — оплака се Шийна.

— Сигурно е така. Но се обзалагам, че и не ставате толкова рано, когато сте си вкъщи, нали?

Шийна поклати глава. Стояхме пред аквариума и гледахме мълчаливо русалката. Тя помръдна лекичко опашката си и се настани отново на дъното.

— Не се тревожете за нея — успокои ни доктор Д. — Ще я проверя през нощта, за да се уверя, че е добре.

Русалката опря малките си ръчички в стъклото. Очите ѝ ни гледаха умоляващо, молеше ни да я пуснем.

— Ще се почувства по-добре, щом я вземат в зоопарк „Марина“ — увери ни доктор Д. — Изграждат специална лагуна само за нея, с риф и всичко необходимо. Ще е същата като лагуната на Иландра. Ще има свобода да плува и играе. Ще се чувства като у дома си.

Надявам се — помислих си. Но не бях толкова сигурен.

„Касандра“ се полюшваше лекичко от вълните тази нощ, но не можех да заспя.

Лежах в леглото си и гледах към тавана. Блед лъч лунна светлина проникваше през отвора и осветяваше лицето ми. Не можех да спра да мисля за русалката.

Опитах се да си представя какво е чувството да те затворят в стъклен аквариум за цял ден. Сигурно няма да е много по-различно от това да ме затворят в тази тясна каюта, помислих, като се огледах. Каютата ми не бе по-голяма от килер.

Би било ужасно, мислех, докато пипах с ръка яката на пижамата си. Отворих кръглото прозорче да влезе повече въздух.

Аквариумът можеше и да не се окаже най-лошото. Знаех, че доктор Д. е загрижен за русалката. Знаех, че той никога не би я наранил.

Но какво щеше да се случи с нея, когато я отведяха хората от зоопарка? Кой щеше да я наглежда тогава?

Сигурно наистина изграждат красива фалшива лагуна. Но тя няма да е същата като истинската лагуна. А наоколо постоянно ще има

хора, които ще я гледат. Сигурно ще очакват от нея да изпълнява номера или нещо такова; да прескача през обръчи като дресиран тюлен.

Вероятно ще я снимат за телевизионни реклами. Както и в телевизионни предавания и филми.

Тя щеше да е пленница. Самотна пленница до края на живота си. Всичко бе по моя вина. Как можах да позволя това да се случи?

Трябваше да направя нещо. Не можех да им позволя да я отведат.

Точно тогава ми се стори, че чух нещо — тихо жужене. Застинах неподвижно и се заслушах. Отначало помислих, че е русалката. Но бързо разбрах, че е шум от двигател.

Чух го да пухти тихо, от разстояние. Но звукът бавно се приближаваше все повече.

Лодка.

Изправих се и надникнах през отвора. Един голям кораб спря безшумно до „Касандра“.

Кой беше? Хората от зоопарка?

Посред нощ?

Не. Не беше същият кораб. Този беше много по-голям.

Докато надничах през малкия отвор, видях две тъмни фигури тихичко да се промъкват на борда на „Касандра“. После и още две.

Сърцето ми се разхлопа. Кой са тези хора? — зачудих се. — Какво правят те?

Какво да сторя?

Да се промъкна ли да ги шпионирам? Ами ако ме видят?

Последваха още странни шумове.

Сблъсък. Приглушен вик на болка.

Чу се откъм палубата.

Палубата. Където русалката бе затворена безпомощна в аквариума.

О, не! — Обзе ме смразяваща паника. — Те нараняват русалката!

19

Хукнах към палубата. Шийна тичаше зад мен.

Спънах се в едно въже и се хванах за парапета, за да се задържа. След това се втурнах сляпо към аквариума.

Русалката се бе свила на дъното, обгърнала се с ръцете си, сякаш да се предпази.

Видях четирима мъже, които стояха неспокойно близо до аквариума. Всичките бяха облечени в черно и имаха черни маски на лицата си.

Един от тях държеше в ръка малка тояга.

А върху палубата лежеше тяло, проснато по лице.

Доктор Д.!

Шийна изпищя и изтича до чичо. Коленичи до него.

— Ударили са го по главата! — извика тя. — Изгубил е съзнание!

Изстенах.

— Кой сте вие? — обърнах се към непознатите. — Какво търсите на нашия кораб?

Четиримата мъже не ми обърнаха внимание.

Двама от тях разгънаха една тежка въжена мрежа и я разстлаха върху аквариума. После я оставиха да падне във водата и да се спусне над русалката.

— Спрете! — изкрещях. — Какво правите?

— Млъквай, хлапе — измърмори мъжът с тоягата, като я вдигна заплашително.

Наблюдавах безпомощно как стягат мрежата около русалката.

Те я отвличаха!

— Иииии! ИИИИИииии! — записука тя ужасена и започна да мята ръце, мъчейки се да се освободи от тежката мрежа.

— Спрете! Оставете я на мира! — изкрещях.

Един от мъжете се засмя тихичко. Другите трима продължаваха да не ми обръщат внимание.

Шийна се бе навела над доктор Д. и правеше неистови опити да го свести. Изтичах до люка в палубата и изкрещях надолу към каютата:

— Александър! Александър! Помощ!

Александър беше голям и силен — може би достатъчно силен, за да спре тези мъже.

Върнах се на бегом до аквариума. Русалката бе уловена в мрежата. И четиримата се бяха заели да я извадят от водата. Тя се извиваше и се бореше с всички сили.

— ИИИИИ! — изписка тя. От пронизителния ѝ писък ме заболяха ушите.

— Не можеш ли да я накараш да млъкне? — извика гневно един от мъжете.

— Просто я качи на борда — сопна му се онзи с тоягата.

— Спрете! — изкрещях. — Не можете!

После тотално откачих.

Без да се замислям, се спуснах към четиримата. Не знам какво точно смятах да направя. Само знаех, че трябва да ги спра.

Единият ме отблъсна лесно с едната си ръка.

— Стой настрана или ще пострадаш — измърмори той.

— Пуснете я! Пуснете русалката! — виках като обезумял.

— Забрави за русалката — отсече мъжът. — Повече няма да я видиш.

Сграбчих парапета. Сърцето ми тупкаше лудешки в гърдите ми. Едва успях да си поема дъх.

Не можех да понеса ужасените писъци на русалката.

Не можех да им позволя да я вземат — не и без бой.

Тя веднъж бе спасила живота ми. Сега бе мой ред да спася нейния.

Но какво можех да направя?

Бяха извадили русалката от аквариума. Трима мъже я държаха в мрежата.

Тя се мяташе като обезумяла, разплисквайки вода по цялата палуба.

Реших да се сбия с тях. Щях да ги натръшкам. После щях да бутна русалката в океана и тя щеше да си отплува и да бъде в безопасност.

Наведох глава като футболист, поех дълбоко въздух и се втурнах право към тях.

20

— Били... спри! — изкрещя Шийна.

Блъснах се в единия, който държеше мрежата, като го смушках силно в корема с главата си.

За мой ужас, мъжът почти не помръдна.

Той ме сграбчи със свободната си ръка, вдигна ме високо и ме пусна в аквариума. Аз цопнах в топлата вода и след малко изплувах на повърхността с кашляне и плюене.

През стъклото видях как мъжете хвърлиха русалката на борда на техния кораб. Измъкваха се!

Опитах се да се изкатеря до ръба на аквариума, но беше твърде високо. Всеки път се хлъзгах надолу по мокрото стъкло, неспособен да стигна догоре.

Знаех, че има само един човек, който можеше да спре маскираните в този момент. Александър.

Къде беше той? Не беше ли чул целия този шум?

— АЛЕКСАНДЪР! — извиках с цяло гърло. Но гласът ми бе заглушен от стъклените стени на аквариума.

Ето че най-накрая той се появи на палубата. Видях голямата му руса глава и мускулесто тяло да се приближават към мен. Най-последно!

— Александър! — извиках, докато драпах на повърхността на водата. — Спри ги!

Чух ръмженето на двигателя на другия кораб. Един по един мъжете слизаха от нашия кораб.

Трима бяха напуснали „Касандра“. Само един остана на палубата.

През стъклото видях как Александър изтича при него и го хвана за рамото.

Да! — казах си. — Хвани го, Александър! Дай му да се разбере!

Не бях виждал досега Александър да удря някого. Но знаех, че щеше да го направи, ако се наложеше.

Но Александър не удари маскирания. Вместо това попита:

— Качихте ли русалката на борда?

Другият кимна.

— Добре — отвърна Александър. — Носите ли парите?

— Носим ги.

— Хубаво — измърмори Александър. — Да се махаме оттук!

21

Едва не се задавих, понеже се нагълтах с вода.

Просто не можех да повярвам, че Александър е в комбина с маскираните мъже. А изглеждаше толкова свестен.

Но сега разбрах, че той е уредил цялата работа. Сигурно той им бе казал, че русалката е на нашия кораб.

— Александър — извиках. — Как можа?

Той ме изгледа през стъклото.

— Хей, Били, това е просто бизнес — повдигна рамене. — Зоопаркът щеше да плати един милион долара за русалката. А новите ми шефове ще платят двадесет милиона! — По лицето му премина тънка усмивчица. — Можеш да смяташ, нали, Били? Ти кое щеше да избереш?

— Долен предател! — изкряхах. Искях да го цапардосам. Помъчих се да изляза от аквариума. Успях само да цамбурна обратно вътре и да си вкарам вода в носа.

Александър последва маскирания мъж към кораба му. Аз заблъсках безпомощно по стъклото.

Тогава Шийна се изправи. Като сведох поглед към палубата, видях, че доктор Д. мърда.

Александър, изглежда, не забеляза. Той прескочи тялото на чичо, без дори да го е грижа дали доктор Д. не е тежко пострадал. Видях как чичо се протегна и сграбчи глезена на Александър.

— Аау! — Александър се спъна и се стовари тежко на лакти и колене.

Шийна изпищя и се отдръпна към парапета.

Може би все още имаше надежда, помислих, а сърцето ми заби още по-бързо. Може би в крайна сметка нямаше да се измъкнат.

Александър се изправи, зашеметен, потърка единия си лакът.

— Хванете ги! — подвижна на маскираните мъже долу.

Двама от съучастниците му се изкатериха обратно на борда на „Касандра“ и хванаха доктор Д. Шийна се спусна срещу тях, размахала

хилавите си юмручета.

Разбира се, това не свърши работа. Третият маскиран мъж я сграбчи за ръцете и ги стисна зад гърба ѝ.

— Ритни го, Шийна! — изкрещях през стъклото.

Тя се опита да изрита мъжа, който я държеше, но той само затегна хватката си. Тя не можеше да помръдне.

— Пусни ги! — изпищях отчаяно.

— Какво да правим с тях? — попита единият мъж.

— Каквото ще правиш, направи го бързо — нареди Александър.
— Трябва да се махаме оттук.

Мъжът, който държеше Шийна, ме погледна. Аз драпах неистово във водата, опитвайки се да стоя на повърхността.

— Може да се обадят на островната полиция или на Брегова охрана — намръщи се той. — По-добре да ги убием.

— Хвърли и тях в аквариума! — предложи партньорът му.

— Александър! — извика доктор Д. — Знам, че не си лош човек. Не им позволявай да го направят.

Александър избегна изпитателния поглед на чичо.

— Съжалявам, доктор Д. — измънка той. — Не мога да ги спра. Ако се опитам, ще убият и мен.

Без да продума повече, той се прехвърли на другия кораб.

Ама не влечуго — рекох си, кипейки от гняв.

Двама от маскираните мъже повдигнаха нависоко доктор Д. и го пуснаха в аквариума. Той се приземи до мен с плясък.

— Добре ли си? — попитах го.

Чичо се попипа по тила и кимна.

Беше ред на Шийна. Нея лесно я хвърлиха. Тя прелетя във въздуха, размахала ръце и крака, след което цамбурна във водата. Мъжете върнаха капака на мястото му и го закопчаха. Аз ги гледах ужасен, съзнавайки, че няма начин да избягаме.

Водата в аквариума беше дълбока около два метра. Всички едновременно ритаме и гребяхме, за да останем на повърхността. Едва се побирахме вътре.

— Добре — обади се единият от мъжете. — Да тръгваме.

— Почакайте! — извика доктор Д. — Не може просто да ни оставите тук!

Тримата мъже се спогледаха.

— Прав си. Не можем — съгласи се бандитът и заедно с приятелите си се приближи към нас.

Значи все пак не са напълно безсърдечни чудовища — помислих си. Нямаше да ни оставят така.

Но какво щяха да направят?

Първият мъж сигнализира на другите двама. Те допряха ръцете си до едната страна на аквариума.

— Едно, две, три... — извика първият.

На три бандитите бутнаха аквариума от палубата.

Бяхме изхвърлени в океана. Щом аквариумът цопна във водата, телата ни се удариха в страничната му стена.

Океанската вода започна да се влива в аквариума.

— Потъваме! — извика доктор Д.

Наблюдавахме как корабът на похитителите ни се отдалечава с ръмжене. Аквариумът ни се залюля от образувалите се вълни. После започна да потъва. — Потъваме! — изпищя Шийна. — Ще се удавим!

И тримата отчаяно заблъскахме по капака. Аз удрях с юмруци. Доктор Д. се хвърли с рамо срещу него.

Но аквариумът се килна във водата и ние политнахме назад.

Капакът бе направен от тежка стоманена мрежа, която се закопчаваше със скоби за ръба на аквариума. Не можехме да достигнем скобите от вътрешна страна, така че трябваше да се опитаме да пробием мрежата.

Блъскахме с всички сили. Без никакъв успех.

Аквариумът бавно потъваше все по-дълбоко под повърхността на тъмната бушуваща вода. Луната изчезна зад пелена от облаци, оставяйки ни в пълен мрак.

Имахме само минута-две, преди аквариумът да се потопи напълно под повърхността.

Шийна се разплака.

— Много ме е страх! — зариде тя. — Много ме е страх!

Доктор Д. блъскаше с юмруци по стъклената стена, опитвайки се да я счупи.

Прокарах ръце през цялата горна част на аквариума, търсейки слабо място в капака.

Тогава попаднах на нещо.

Мъничко резе.

— Вижте! — посочих резето.

Опипах го, опитах се да го отворя.

— Заяжда!

— Дай аз да пробвам. — Доктор Д. задърпа резето с пръсти. — Блокирано е — рече.

Шийна измъкна една червена фиба от косата си.

— Да се опитаме да го разхлабим с това — предложи тя.

Чичо взе фибата и застърга настървено около резето.

— Ще стане! — заяви той.

Може би има надежда — помислих си аз. — Може и да успеем да се измъкнем!

Доктор Д. спря да стърже и дръпна резето.

То помръдна!

Отвори се!

— Свободни сме! — извика Шийна.

Всички се натиснахме срещу капака. Бутнахме още веднъж.

— Хайде, деца, бутайте по-силно — подкани ни чичо.

Ние отново натиснахме. Но капакът не се махаше. Резето не го бе освободило все пак. Две други резета държаха капака на мястото му.

Две резета, които не можехме да стигнем.

Спряхме и се умърлушихме. Единствените звуци сега бяха тихите изплашени ридания на Шийна и равномерният плясък на вълните.

Водата бе стигнала почти догоре. Скоро щеше да ни залее.

Изведнъж океанът притъмня. Водите се разбушуваха и аквариумът се залюшка малко по-бързо.

— Какъв е този шум? — попита Шийна.

Ослушах се.

През разпенената вода дочух странен звук. Той бе много слаб, сякаш идваше отдалеч.

Нещо като остро, пронизително свирукане.

— Звучи като сирена — измърмори доктор Д. — Като много сирени.

Зловещите стенания се извисяваха и се спускаха над водата.

По-високо. По-близо.

Звукът — остър като скърцане на метал — ни заобиколи.

Внезапно около аквариума се завихриха тъмни, сенчести форми.

Притиснахме лицата си в стъклото.

— Този звук. Не съм чувал нищо подобно. Какво може да е? — учуди се доктор Д.

— Идва... от всички страни! — заекнах аз.

Тъмната вода се разлюля, разпенена от сенчестите силуети. Напрегнах се да надникна отвъд пяната.

Изведнъж от мътната вода се появи едно лице. То се притисна в стъклената стена точно пред моето!

Изкрещях и се отдръпнах.

После видях още лица. Бяхме заобиколени от дребни момичешки лица. Ококорените им очи ни гледаха заплашително.

— Русалки! — изписках.

— Десетки са! — прошепна доктор Д. с удивление.

Те разпенваха водата с дългите си опашки.

Косите им се вееха около лицата им като тъмни водорасли в черната вода. Аквариумът се люшкеше все по-силно.

— Какво искат? — извика Шийна с остър, треперещ глас.

— Изглеждат ядосани — промърмори доктор Д.

Втренчих се в русалките, които обикаляха край нас като духове. Те протегнаха ръцете си и започнаха да се залавят за аквариума. Размятаха опашките си във водата. Тъмните води се плискаха и се пенеха.

Изведнъж разбрах. Разбрах какво искат.

— Отмъщение — измънках. — Дошли са да ни отмъстят. Ние отнехме приятелката им. И сега ще ни го върнат.

Призрачни ръце се притиснаха в стъклото.

— Дърпат ни надолу! — извика доктор Д.

Аз изстенах от ужас, вперил поглед в ръцете, приличащи на черни очертания по стъклото.

В този миг аквариумът започна да се издига. Над водата, все по-високо и по-високо.

— Ъ? Какво става? — попита Шийна.

— Те... те ни бутат нагоре! — зарадвах се аз.

— Русалките не си отмъщават... те ни спасяват! — възкликна чичо.

Аквариумът се допря до „Касандра“. Виждах малките ръце на русалките над нас.

Скобите се отвориха. Капакът бе свален.

С щастлив възглас доктор Д. повдигна Шийна нагоре и тя се изкатери на борда на кораба. После аз се изкачих и двамата помогнахме на чичо да се измъкне от аквариума.

Бяхме подгизнали и треперехме от студ. Но бяхме в безопасност.

Русалките се струпаха около кораба и ни гледаха с бледите си очи.

— Благодарим ви — подвижна им доктор Д. — Благодарим, че спасихте живота ни.

Осъзнавах, че за втори път животът ми бе спасен от русалка. Сега вече им бях задължен повече от всякога.

— Трябва да върнем отвлечената русалка — заявих. — Кой знае какво ще й сторят Александър и онези изроди!

— Да — извика Шийна. — Виж как постъпиха с нас!

— Да можехме да я спасим — измърмори доктор Д., като поклати глава. — Но не виждам как бихме могли. Как ще намерим кораба на похитителите в тъмното? Те отдавна са изчезнали.

Но аз знаех, че трябва да има някакъв начин. Наведох се над парапета, загледан в събралите се до нас русалки, бърборещи и гукащи

на лунната светлина.

— Помогнете ни! — примолих им се. — Искаме да открием приятелката ви. Моля ви — можете ли да ни заведете при нея?

Затаих дъх и зачаках. Щяха ли русалките да ме разберат? Щяха ли да могат да ни помогнат — някак?

Русалките бърбореха и свирукаха помежду си. Тогава една от тях — тъмнокоса русалка с извънред но дълга опашка — се придвижи в предната част на групата.

Тя започна да издава свирукащи и потракващи звуци към другите русалки. Изглеждаше така, сякаш подава команди.

За наше изумление, русалките започнаха да се подреждат една след друга, формирайки дълга редица, която се простираше далеч в морето.

— Мислите ли, че ще ни отведат до бандитите? — попитах.

— Може би — отвърна замислено доктор Д. — Но как русалките ще намерят кораба? — Той потърка брадичката си. — Сетих се. Обзалагам се, че ще използват сонара си. Ще ми се да бях имал време да изследвам тези звуци, които издават...

— Виж, доктор Д.! — прекъсна го Шийна. — Русалките си тръгват!

Тъмните силуети се плъзгаха по бушуващите черни води.

— Бързо! — извиках. — Трябва да ги последваме.

— Много е опасно — въздъхна доктор Д. — Не можем сами да се опълчим на Александър и четирима яки маскирани мъжаги!

Той zakрачи напред-назад по тясната палуба.

— Трябва да се обадим на островната полиция — заяви след малко. — Но какво ще им кажем? Че преследваме похитена русалка? Никой няма да ни повярва.

— Доктор Д., трябва да ги последваме. Моля те! Скоро ще ги изгубим от поглед!

Той ме изгледа продължително.

— Добре. Да тръгваме — реши накрая.

Изтърчах до кърмата, за да развържа гумената лодка. Чичо я спусна във водата и скочи вътре. С Шийна го последвахме. Доктор Д. запали мотора — и поехме след блещукащата нишка от русалки.

Русалките се плъзгаха толкова бързо през бурните води, че малката лодка едва успяваше да ги настигне.

След около петнадесет или двадесет минути се озовахме в малък пуст залив. Луната се показа иззад облаците и освети един тъмен кораб, закотвен близо до брега.

Доктор Д. изключи двигателя, за да не чуят похитителите приближаването ни.

— Сигурно спят — прошепна той.

— Как е възможно Александър да спи след всичко, което ни причини? — удиви се Шийна. — Остави ни да се удавим!

— Парите са способни да накарат хората да направят ужасни неща — отвърна тъжно доктор Д. — Но ще е хубаво да ни мислят за умрели. Няма да ни очакват.

— Но къде е русалката? — прошепнах, оглеждайки тъмния кораб, който се полюшваше едва-едва под мъжделивата лунна светлина.

Понесохме се безшумно към кораба. Е, намерихме бандитите — мислех си, заловен за едната страна на лодката, докато се приближавахме. Имаше само един проблем.

Какво щяхме да направим, когато пристигнем?

Въздухът стана съвсем неподвижен. Корабът на похитителите се кипреше върху спокойните прозрачни води на заливчето.

— Къде изчезнаха русалките? — прошепна Шийна.

Вдигнах рамене. Нямаше и следа от тях. Представих си ги как плуват дълбоко под повърхността и се крият.

Изведнъж отстрани на кораба забелязах вълнички във водата.

Бавно и безшумно лодката ни се плъзна към кораба. Гледах вълничките и се опитвах да разбера какво ги причинява. Тогава на лунната светлина проблесна нечия руса глава.

— Русалката! — промълвих. — Ето я!

Тя се носеше във водата, завързана за задния край на кораба.

— Сигурно нямат аквариум, в който да я държат — прошепна развълнувано доктор Д. — За наш късмет.

След миг зърнахме и други фигури, които образуваха вълнички. Появиха се още русалки и закръжиха около пленената си приятелка. Перките на опашките им се издигаха като гигантски ветрила. Ръцете им се протягаха към русалката и дърпаха въжетото, което я държеше.

Водите се дилеха безшумно от движението на силуетите.

— Русалките я освобождават — прошепнах.

— Какво ще правим? — попита Шийна.

— Просто ще се уверим, че се е измъкнала успешно и е в безопасност — отвърна доктор Д. — След това ще се изнесем. Похитителите никога няма да разберат, че сме били тук.

Гледахме как русалките се мъчат с въжетото, докато лодката ни се приближаваше към кораба.

— Хайде, русалки! — подканяше ги тихичко Шийна.

— Побързайте!

— Може би имат нужда от помощ — рекох. Доктор Д. насочи лодката към русалките. Сепнах се, щом на кораба блесна светлина. Някой запали факла с кибрит. Ядосан глас изрева:

— Какво си мислите, че правите?

Потопах главата си, когато пламтящата факла изникна пред лицето ми.

Зад факлата зърнах кръвожадния поглед на бандита. Той бързо бе успял да надене черната си маска, която покриваше само горната част на лицето му.

Чуха се стъпки и викове на изненада. Александър и другите трима похитители се появиха на палубата.

— Откъде се взехте тук? — попита мъжът с факлата. — Защо не сте мъртви?

— Дойдохме за русалката — провикна се към него доктор Д. — Не можете да я държите тук!

Факлата се завъртя покрай главата ми. Изправих се в лодката и замахнах, за да я съборя във водата.

— Били, недей! — извика доктор Д.

Мъжът отдръпна факлата, а аз паднах в лодката и се строполих върху Шийна.

— Върнете ни русалката! — настоя доктор Д.

— Който я е намерил, за него си е — измърмори похитителят. — Напразно сте били толкова път. А сега, гледайте как лодката ви гори!

Той протегна факлата към лодката и я подпали.

Пламъците се издигаха яркооранжеви и жълти на фона на синьочерното небе. Те се разпространиха бързо по предната част на лодката.

Шийна запищя от ужас и се опита да се отдръпне от пламъците.

В паниката си тя понечи да скочи във водата, но доктор Д. я дръпна.

— Стой на лодката! Ще се удавиш!

Огънят пращеше. Ярките пламъци се стрелкаха все по-високо.

Доктор Д. взе една жълта спасителна жилетка от дъното на лодката и се зае да потушава пожара.

— Били, вземи и ти една жилетка! — изкрещя той. — Шийна, намери кофата и сипвай вода върху пламъците — бързо!

Намерих една спасителна жилетка и заудрях по пламъците с нея. Шийна пък ги заливаше с морска вода с цялата бързина, на която бе способна.

Сред пращането на пламъците чух Александър да вика:

— Качете русалката на борда. Да се махаме оттук!

— Доктор Д.! — изписках. — Ще се измъкнат!

Тогава чух крясъците на бандитите.

— Русалката! Къде е русалката?

Обърнах се към страничната част на кораба. Русалката я нямаше. Приятелките ѝ я бяха освободили.

Единият от мъжагите се наведе от кораба към лодката ни и ме сграбчи.

— Какво направихте с русалката? — кресна той.

— Пусни го! — викна доктор Д.

Опитах се да се извъртя и да се освободя от хватката на бандита, но той ме държеше здраво. Тогава видях друг мъж да замахва с тояга към главата на доктор Д.

Чичо се наведе и избегна удара. Противникът му се опита да го удари в корема, но доктор Д. пак залегна.

Аз ритам и се гърчех. Шийна задърпа ръцете на похитителя, за да ми помогне да избягам.

Третият бандит я вдигна за китките и я захвърли на дъното на лодката.

— Пуснете децата! — примоли се доктор Д. — Александър! Помогни ни!

Александър не помръдна от мястото си върху палубата. Той стоеше, кръстосал мускулестите си ръце пред гърдите си и спокойно наблюдаваше схватката.

Пламъците почти бяха потушени, но изведнъж пак се разраснаха. — Шийна... огънят! — извиках. — Изгаси огъня!

Тя грабна кофата и почна да залива с морска вода навсякъде.

Един от мъжете изрита кофата от ръцете ѝ и тя цопна във водата.

Шийна взе една спасителна жилетка и потуши последните пламъци.

— Слез в лодката им и ги изхвърли във водата! — чух да вика единият бандит.

Друг започна да се спуска в лодката ни. Но изведнъж той залитна, размахвайки ръце, и извика от изненада, щом корабът се разклати мощно наляво, сякаш бе блъснат от огромна вълна.

Похитителите се разпищяха, когато корабът им се заклати напред-назад. Отначало бавно. После бурно. Хванах се за двете страни на лодката и ги гледах как се държат за парапета и крещят от объркване и изненада.

Доктор Д. бавно се изправи, опитвайки се да разбере какво се случва.

Корабът се клатеше яростно, сякаш прескачаше високи вълни.

Русалките. Сега вече ги виждах.

Те бяха обградили кораба и го клатеха мощно.

Силно. Още по-силно. Мъжете се стискаха кой където може и висяха безпомощни.

— Мисията е изпълнена! — възкликна щастливо доктор Д., запали мотора и лодката ни отплава с ръмжене.

Като се обърнах, видях кораба да се клати и люшка във водата. Видях и нашата русалка, която плуваше свободно заедно с приятелките си в блещукащите вълни.

— Тя е избягала! — извиках. — Свободна е!

— Надявам се, че е добре — обади се Шийна.

— Утре ще я потърсим — заяви доктор Д., докато се връщахме към морската лаборатория. — Сега вече знаем къде да я намерим.

Шийна ме погледна. Аз отвърнах на погледа ѝ.

О, не — помислих си. — Не го вярвам, след всичко, което се случи.

Да не би доктор Д. да искаше отново да залови русалката, за да я предаде на зоопарка?

На следващата сутрин с Шийна се видяхме в камбуза. Понеже Александър си бе тръгнал, трябваше сами да си приготвим закуска.

— Мислиш ли, че русалката се е върнала в лагуната? — попита Шийна.

— Вероятно — отвърнах. — Тя там живее.

Сестра ми напъха една лъжица овесени ядки в устата си и задъвка със замислено изражение.

— Шийна — казах, — ако някой ти даде един милион долара, ще му покажеш ли къде живее русалката?

— Не — отсече Шийна. — Не и ако иска да я улови.

— Аз също — признах. — Точно това не разбирам. Доктор Д. е страхотен човек. Просто не мога да повярвам, че той...

Млъкнах. Чух шум. Шум от мотор.

Шийна се ослуша. Тя също го чу.

Оставихме лъжиците си и изтичахме на палубата.

Доктор Д. стоеше на палубата и гледаше към морето.

Приближаваше се бял кораб, на който отстрани с големи букви пишеше: ЗООПАРК „МАРИНА“.

— Хората от зоопарка! — съобщих на Шийна. — Те са тук!

Зачудих се как ще постъпи чичо ни, а страхът ми нарастваше. Щеше ли да им каже къде е русалката? Щеше ли да приеме единия милион?

С Шийна залегнахме зад кабинката за управление. След малко видяхме как корабът на зоопарка акостира до „Касандра“. Разпознах господин Шоуолтър и госпожа Уикман.

Господин Шоуолтър хвърли едно въже на доктор Д. Госпожа Уикман скокна на борда.

Хората от зоопарка се усмигнаха и се ръкуваха с чичо. Той им кимна важно.

— Чухме от рибарите на Санта Анита, че сте открили русалката
— започна господин Шоултър. — Готови сме да я приберем при нас.

Госпожа Уикман отвори куфарчето си и извади тънък плик.

— Това е чек за един милион долара, доктор Дийп — усмихна се
тя. — Надписали сме го за вас и за изследователската лаборатория на
„Касандра“.

Тя подаде чека на чичо.

Аз надникнах иззад кабинката. Моля те, не го приемай, доктор Д.
— замолих се наум. — Моля те, не приемай нека.

— Благодаря много — рече чичо, протегна се и взе чека от ръката ѝ. — Един милион долара означават много за мен и научната ми работа — продължи доктор Д. — Вашият зоопарк е много щедър. Затова съжалявам, че трябва да направя това.

Той вдигна плика и го скъса на половина.

Собствениците на зоопарка ахнаха от изненада.

— Не мога да приема парите — заяви доктор Д.

— Но какво говорите, доктор Дийп? — поиска обяснение господин Шоултър.

— Пратихте ме за зелен хайвер — отвърна чичо. — След посещението ви претърсих тези води из основи. С оборудването си претърсих всеки сантиметър от лагуната и около нея. Сега съм убеден от всякога преди, че русалки не съществуват.

Урааааа! — заликувах наум. Исках да заподскачам като ненормален от радост, но останах скрит с Шийна зад кабинката.

— Ами разказите на рибарите? — възрази госпожа Уикман.

— Местните рибари от години разказват истории за русалки — отбеляза доктор Д. — И според мен си вярват, че наистина са видели русалки да се подават над водата в мъгливи дни. Но това, което са мярнали, са просто риби или делфини, или тюлени, или даже плувци. Защото русалки не съществуват. Те са измислени приказни същества.

Господин Шоултър и госпожа Уикман въздъхнаха разочаровани.

— Сигурен ли сте? — попита господин Шоултър.

— Напълно сигурен — заяви категорично чичо. — Моята апаратура е много чувствителна. Улавя и най-дребната рибка.

— Уважаваме мнението ви, доктор Дийп — каза господин Шоултър с лека тъга. — Вие сте водещ експерт по екзотични морски създания. Затова и поначало дойдохме при вас.

— Благодаря ви — рече чичо. — Тогава се надявам да послушате съвета ми и да се откажете от лова си на русалки.

— Мисля, че ще ни се наложи — обади се госпожа Уикман. — Благодаря, че опитахте, доктор Дийп.

Те се ръкуваха. После хората от зоопарка се върнаха на кораба си и си заминаха.

Брегът бе чист. С Шийна изскочихме от скривалището си.

— Доктор Д.! — извика Шийна, като го прегърна. — Ти си върхът!

По лицето на чичо се разля широка усмивка.

— Благодаря, деца — каза той. — Отсега нататък никой от нас няма да споменава нищо на никого за никакви русалки. Разбрахме ли се?

— Разбрано — съгласи се веднага Шийна.

— Разбрано — подкрепих я аз. Стиснахме си ръцете. Русалката бе нашата тайна.

Заклех се никога да не споменавам за русалката пред никого. Но исках да я видя за последен път. Исках да се сбогувам.

След като се наобядвахме, Шийна и доктор Д. се прибраха в каютите си да подремнат. Все пак бяхме прекарали будни почти цялата нощ. Аз също се престорих, че отивам да си почина.

Но веднага щом те заспах, се измъкнах от каютата си и се потопих в яркосинята вода.

Преплувах до лагуната, за да потърся русалката.

Слънцето печеше високо в бледосиньото небе и караше неподвижните води на лагуната да блестят като позлатени.

Русалке? Къде си? — зачудих се.

Точно бях преминал покрай рифа, когато нещо ме подръпна игриво за крака.

Шийна ли беше? Пак ли ме бе последвала?

Завъртях се, за да я хвана. Нямахше никого.

Вероятно водорасли — рекох си и продължих да плувам.

След няколко секунди отново усетих дръпването. Този път беше по-силно.

Хей, сигурно е русалката! — помислих си. Пак се обърнах да я потърся. Водата се надипли.

— Русалке? — извиках.

Една глава изскочи от водата. Гигантска, слизеста, тъмнозелена глава. С едно огромно око. И уста, пълна с остри зъби.

— Морското чудовище! — изпищях аз. — Морското чудовище!
Щяха ли да ми повярват този път?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.